

▲ BURKE IN ▲
POREDNOSTI

SRAMEŽLJIVE
KRATKOČASNICE

IZDAL
TINČEK HUĐAKLIN

LJUBLJANA
ZALOŽILA „NARODNA ZALOŽBA“

Med drugimi knjigami, ki jih ima v zalogi

Narodna knjigarna v Ljubljani

dobe se tudi sledeče, ki jih prav toplo priporočamo :

		broš.	vez.
Andrejev-Levstik, Rdeči smeh	K	1·40	2·40
Aškerc, Atila v Emoni	„	1·40	2·40
„ Prešernov album	„	2·40	—
Beg A., Narodni kataster Koroške	„	—60	—
„ Slovensko-nemška meja na Koroškem z zemljevidom jezikovne meje	„	1·40	2·40
„ Ustoličenje koroških vojvod.	„	—30	—
Beneš-Šumavsky, Brodkovski odvetnik	„	1·50	2·50
Burnett F. H., Mali Lord	„	1·60	2 60
Cankar Iv., Aleš iz Razora	„	1·50	2·50
Calco L., Cerkvene miši	„	2·40	3·20
„ Gospod Bucek	„	—70	—
„ Gospod Žabar	„	—80	—
„ Na letovišču l. 1913 in drugo	„	—70	—
Clousten Storer I., Skrivnost hiše št. 47	„	1·50	2 50
Daudet-Župančič, Sapho. Slike iz pariškega življenja	„	2·—	3·—
Erjavec-Sajovic dr. G., V naravi	„	1·20	1·70
Gardenhire S. M., Dolga roka	„	2·—	3·—
Hudaklin Tinček, Greh in smeh	„	1·—	1·80
Hurcourt Louis, Notarjeva sablja	„	80·—	—

(Nadaljevanje na 3. strani.)

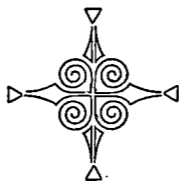
40045. III. M. v.

: BURKE IN : POREDNOSTI

: SRAMEŽLJIVE :
KRATKOČASNICE

IZDAL

TINČEK HUDAKLIN

LJUBLJANA

NARODNA ZALOŽBA

1914,

IN = 30002882

NARODNA TISKARNA V LJUBLJANI

Bivši izvošček je bil od sile primoran, da je postal sprevodnik na električni železnici. Na vožnji se je sestal s starim znancem.

— No, kako se ti godi, je vprašal znanec, ali si kot sprevodnik bolj zadovoljen, kakor kot izvošček.

= Služba sprevodnika je ravno tako za nič, kakor služba fijakerja. Ampak kot fijaker sem vsaj lahko izbral, koga bom povozil, zdaj pa moram vsakega psa povoziti, če se vleže na tir.

* * *

O č e : Pepček — ali si moj?

P e p č e k : Ne vem — vprašaj mamico.

* * *

F a j m o š t e r M a t i j a : Pogledj te delavce! Kako jim zajutrk tekne. Tu se vidi, kako dobro vpliva trdo delo.

F a j m o š t e r J a k a : Beži, beži, jaz nikoli nič ne delam, pa mi jed in pijača zmerom diši.

* * *

— Časih so ženske bolj trdne kakor moški. Neverjetne bolečine znajo prenašati.

= Ali ste vi zdravnik?

— Ne, čevljar, ali jaz vem, kako ozke čevlje nosijo nekatere ženske.

* * *

— A, slišite — to je pa že vrhunec nesramnosti! Najprej me povabite k sebi — potem mi ne daste nič jesti in piti — na konec me pa še napumpate! To je že od sile. Če ste me že hoteli napumpati, bi pa bili k meni prišli. . . .

= A ja — da bi me bili ven vrgli.

* * *

— Prej se je reklo vaši krčmi »Pri beli ovčici« — zakaj pa ste jo prekrstili in se ji pravi »Hudičev brlog«?

= Ker sem krčmo prepisal na svojo ženo.

* * *

— Kaj pa dela vaš sin?

= Pravijo, da je pisatelj.

— Ali piše za zabavo ali za denar?

= Meni piše samo za denar.

* * *

I d e a l i s t : Če človek tako prav od srca ljubi, bi dekletu še zvezde z neba obljubil.

M a t e r i j a l i s t : To je še najceneje.

* * *

M o ž , prišedši pozno domov: Fikslaudon — danes sem pa naredil konec, danes sem izstopil iz našega pevskega društva.

Ž e n a : To se ti pozna na sukni. Čiščenje bo gotovo veljalo tri krone.

* * *

Profesor zemljepisja stopi v razred in zapazi, da je zemljevid Afrike nekoliko zamazan s črnilom. Ves ogorčen zavpije:

»To je pa že brezprimerno pobalinstvo. Kdo je pa celo Saharo s tinto poškropil?«

* * *

— Dovolite gospod, da vam želim srečno in veselo novo leto!

= Ali ste znoreli? Zdaj smo vender v juliju!

— Vem, da smo v juliju. A ker nimam nič denarja, sem prišel prosit vsaj za majhen voršus na novoletno darilo.

* * *

Na krščanskosocialnem volilnem shodu je nastopil kot govornik nadebuden koritar in grmel kar se je dalo. V največji vnemi se je udaril na prsi in je zakričal:

»Jaz stojim na neminljivih načelih katoliškonarodnega prepričanja . . .«

Tedaj pa je iz ozadja zaklical ogorčen glas:

»Lažeš! na podplatih stojiš, ki mi jih pa še nisi plačal!«

* * *

G o s p o d a r : Nadležni ste, kakor podrepna muha. Že desetkrat sem vam rekel, da ne bom nič kupil. Spravite se naprej, če ne pokličem hlapca.

K r o š n j a r : Prosim, bodite tako prijazni — morda bo hlapec kaj kupil.

* * *

Ž e n a : Povej, Janko, kaj bi ti storil, če bi jaz umrla in bi bil ti vdovec.

M o ž : Ravno to bi storil, kar ti, če bi postala vdova.

Ž e n a : Ti lump, ti, prej si pa zmožom rekel, da brez mene ne moreš živeti.

* * *

— Ti se pa tako kislo držiš, kakor bi ti bilo žal, da si na svetu.

= Oh, saj mi je! Ko bi bil prej vedel, da je za življenje treba denarja, nikoli ne bi bil na svet prišel.

* * *

Slikar: Vi niste sami še nič naslikali in zato niste zmožni kritikovati slikarske umotvore.

Kritik: Pardon! Jaz tudi še nisem jajca zlegel, pa se na omelette vendar bolje razumem, kakor vse kure skupaj.

* * *

Fajmošter Jaka je zaradi dokazane nezvestobe padel pri svoji kuharici v nemilost. Po burnem prizoru je Jaka pobegnil iz farovža in iskal tolažbe in poguma v krčmi. Delal se je že dan, ko je prikolovratil pred farovž in začel klicati kuharico. Ta pa mu za kazen ni hotela odpreti. Celo uro je Jaka trkal in klical, a zaman. Tedaj je pridrdrala mimo farovža na ponočni vaji nahajajoča se baterija kanonirjev. Fajmošter Jaka se je zapodil pred zapovednika in mahaje z rokama zaklical:

Slišijo, gospod general, prosim jih, naj bodo tako dobri in naj ene trikrat s kanonom ustrele, da se bo moja kuharica zbudila.

* * *

Šivilja gospodična Angela je dobila pismo stalne svoje odjemalke, naj pride na dom otroku mero vzeti. Ker gospodična Angela ni utegnila odzvati se pozivu, je odgovorila: Milostiva! Žal mi je, da ne morem priti, ker so moji dnevi šteti.

* * *

Ž e n a: Pijanec grdi — tri ure sem nate čakala.

M o ž: Prava reč. Penelopa je čakala dvajset let, pa ni nič zmerjala, ko je mož domov prišel.

* * *

— V Belo Krajino pojdeš? Daleč je! Ali se pelješ čez Kočevje, ali čez Novo mesto?

— Čez praznike!

* * *

K o n j s k i m e š e t a r: Gospod, naj kupijo tega konja! Izvrsten konj je to! Če ga ob štirih vprežejo, bodo ob šestih že v Ljubljani.

F a j m o š t e r J a k a: Ta konj ni zame.

K o n j s k i m e š e t a r: Zakaj pa ne?

F a j m o š t e r J a k a: Zato, ker nimam ob šestih nič v Ljubljani iskati.

* * *

— Francelj, ti lump, kaj pa delaš na črešnji?

= Vrabce odganjam!

* * *

— Včeraj mi je zdravnik vnovič prepovedal piti pivo in pušiti. Kaj neki to pomeni?

— Morda misli, da ga boš vsled tega prej plačal?

* * *

Ž e n a: Nič ne delam, praviš? Ti nehvaležneš! Ali ni dosti, da sem ves ljubi dan na nogah?

M o ž: Prava reč — to zna tudi naša stara omara.

* * *

— S svojo ženo sem se seznanil o priliki velike železniške nesreče.

— Oh, veš kaj, toži železnico za odškodnino.

* * *

G o s t: Ta-le kapljica je pa dobra. Prav dobra. Ej, naj ima moja žena tudi enkrat veselje. Pripravite mi literček tega vina, da ga nesem ženi domov.

K r č m a r: Milostiva pač tudi ljubi dobro kapljico?

G o s t: To ne — moja žena sploh ne pije — ampak vesela bo moje pozornosti — no, vino bom pa jaz popil.

* * *

Letoviščar: Tri tedne sem že tu, pa še nisem doživel lepega dne. Pri vas pač neprestano dežuje.

Gostilničar: O, prosim — po zimi sneži.

* * *

Oče: Zakaj pa jokaš, Pepček?

Pepček: Zato, ker pravi sosedom Jurček, da ste bratca, ki ga je danes štokljja prinesla, na obroke kupili kakor gramofon.

* * *

Tujec: Hotelski uslužbenci ste pravi tiči. Vi pa še poseben. Tako slabo osnaženih čevljev še nisem videl. Ste pač komodni gospodje, snažilci čevljev po hotelih. Malo na čevlj pljune — sek, sek s krtačo in delo je opravljeno. Glavna stvar je tako napitnina.

Snažilec čevljev.: Ne zamerite, gospod — vi ste gotovo bili enkrat hotelski snažilec, ker se tako dobro spoznate.

* * *

Fajmošter Matevž: Če pijem črno kavo, pa ne morem spati.

Fajmošter Jaka: Vidiš — pri meni je narobe. Če spim, pa ne morem črne kave piti.

* * *

Fajmošter: To vam pa rečem — verjemite meni, ki sem izkušen mož: čuvajte se zdravnikov!

Kaplan: Zakaj?

Fajmošter: Meni verjemite: že marsikdo je zdravniku le enkrat jezik pokazal, pa je moral iti pod zemljo.

* * *

Gost: Slišite — krčmar — v tem pivu plava muha.

Krčmar: Verjamem — jaz bi tudi rad plaval v tem pivu, tako je dobro.

* * *

Eksekutor Martin Pečatar je izvrsten mož in ima le eno napako, da hudo jeclja. Nekega dne ga obišče njegov tovariš, sodni sluga Anton Rubežnik in ostrmi videč, da ima Pečatar lepo papigo.

Rubežnik: Kaj — papagaja imaš? Kaj pa boš ž njim.

Pečatar: Gogogo — govorriririti gagaga-učičičičim...

* * *

Kaplan Miško pridrvi ves poten in zasopel na kolodvor, ravno ko je vlak odšel.

Portir mu zakliče dobrodušno: Le počasi — tudi počasi boste vlak zamudili.

* * *

K a t e h e t (v deklinški šoli):
Gospodična Olga — kaj veže ljudi in
jih drži pokonci v vseh bojih življe-
nja?

O l g a: Modrc.

* * *

Š t u d e n t k a: Že več let imam
svoj dnevnik in zapišem vanj vse,
kar je vredno da si zapomnim. Ali
spisujete vi tudi dnevnik?

Š t u d e n t: Ne! Kar je treba,
da si zapomnim, to si vse zapiše na-
takar.

* * *

F a j m o š t e r M a t e v ž: Kaj
praviš — kako je to, da so v hotelih
postelje vedno par pedi odmaknjene
od zidov?

F a j m o š t e r J a k a. Viš ga —
vendar zato, da lahko v zid plju-
ješ!

* * *

Po cesti se pomika pogrebni
sprevod. Tuj gospod, videč Sokole
in zastave vpraša bosopetega fanti-
ča za pojasnilo.

G o s p o d: Ali veš, kdo je
umrl?

F a n t i č: Ja! — Tisti, ki v tru-
gi leži.

* * *

— Ti si svojemu ženinu dala slovo, zaročni prstan imaš pa še vedno? To vendar ne gre!

= Zakaj ne?

— Če si spremenila svoja čustva do fanta, mu moraš prstan vrniti.

= Kajpak! Moja čustva do fanta so se res izpremenila, ampak moja čustva do prstana se niso prav nič predrugačila.

* * *

Š e f: Tako — zdaj sem vam vse povedal in pokazal in s tem sem vam izročil vodstvo svojega podjetja.

P o s l o v o d j a: Prosim samo še pojasnila, gospod šef, kako je z najemanjem prodajalcev in prodajalk.

Š e f: To prepuščam popolnoma vam. Samo pazite, da bodo naši uslužbenci vsi dobro izgledali; hočem namreč, naj mislijo ljudje, da se uslužbenem pri nas dobro godi.

* * *

S o d n i k: Kje ste rojeni — koliko se stari — kje ste v šolo hodili.

O b t o ž e n e c: Oh, naj no gredo, kaj bi tako izpraševali, kakor da bi me ne bili še nikoli videli! Saj se vendar dobro pozna. Najmanj desetkrat so me že sodili. Zdaj pa tako izpraševanje!

* * *

T u r i s t: Kaj pravite, natakari-
ca, ali bo jutri lepo vreme.

N a t a k a r i c a: Morate vpra-
šati gospodinjo, jaz sem šele tri me-
sece tu.

* * *

G o s p o d: Kako vam ugaja naš
novi zdravnik?

G o s p o d i č n a: Strašen člo-
vek je! Vse najbolj nesramne in ne-
spodobne pesmi zna.

G o s p o d: Kako pa to veste.
Pa vam jih vendar ni pel ali dekla-
miral.

G o s p o d i č n a: Tisto ne, am-
pak — žvižga jih.

* * *

— Kaj — zaradi bolezni si dobil
dopust, si ostavil prijazni kraj svoje-
ga službovanja na Gorenjskem in ho-
češ šest tednov ostati v Ljubljani?

— Da! Veš, jaz sem bolan na
živcih in zdravnik mi je priporočal
naj grem v Ljubljano, ker vlada tu
v poletnem času idiličen mir.

* * *

G o s p o d (dekli): Slišite, Mi-
ca, kaj pa je to — ali poje moja že-
na ali cvili pes?

D e k l a: Oba.

* * *

G o s t: Slišite, krčmar ... Kakšna je pa ta rjuha ... vsa umazana ...

K r č m a r: A, slišite ... tri tedne so ležali na njej že vse drugačni gospodje, kakor ste vi, pa se ni nobeden pritožil ... samo za vas ni dobro.

* * *

Zakonska dvojica je z velikim trudom in naporom dospela na Triglav in občuduje ogledovala veličastvo planin.

Ž e n a: Ni čuda, da se v hribih zgodi toliko nesreč. Povej, ljubi Joško, kaj bi ti storil, če bi jaz zdaj padla v kako brezno in se ubila?

M o ž: Oh veš da — znorel bi, gotovo bi znorel.

Ž e n a: Meni se pa zdi, da bi se kmalu spet oženil.

M o ž: Ne — tako hudo pa ne bi znorel.

* * *

Novoporočenca se odpravljata na ženitovanjsko potovanje in se poslavljata od staršev in svatov.

— Tvoj novi zet kar žari veselja in sreče, reče eden svatov.

= Da, kar žari, pravi nevopečeni tast, mislim, da bi bil moja hčer vzela tudi če bi ji dal le polovico dote.

* * *

T a s t: Kruh in klobaso imaš za obed? Kje je pa tvoja žena?

Z e t: Pri demonstraciji za občeno žensko volilno pravico.

T a s t: To je sramota zate in zame. Jaz sem jo dobro vzgojil, a ti je ne znaš vladati. Žena naj bo doma in naj kuha...

Z e t: E, ljubi tast, ko bi ti vedel...

T a s t: Ne maram nič vedeti; žena naj bo doma in naj kuha.

Z e t: Hotel sem reči, da bi ti gotovo ne govoril tako, če bi vedel...

T a s t: Če bi kaj vedel?

Z e t: Da to, kar skuha, sploh ni vžitno.

* * *

— Kako se mi godi? Prijatelj nesrečen sem. Strašno je. Pri vsaki najmanjši stvari začne moja žena govoriti o svojem prvem možu in pripovedovati, kako jo je ljubil, kako je bil dober, kako sta bila srečna...

= E, prijatelj, kaj to! Meni se še vse huje godi. Moja žena pa vedno le govori o možu, ki ga bo vzela, kadar bom jaz umrl in le popisuje, kako bo srečna, kadar bodo mene črvi jedli.

* * *

Župnik: Slišite, Gregorač, kako je pa to, da vas ni nikoli k pridigi?

Gregorač: Gospod župnik, če bi vi imeli v hiši žensko, kakršna je moja žena, bi vam tudi ne bilo treba k pridigi hoditi.

* * *

— Ti — ali si že slišal — taka nesreča — naš učitelj je utonil.

— E ja — no, pa saj se mi je zdelo, da ne bo več dolgo delal, ker je zadnji čas jako slabo izgledal.

* * *

Vojak se oglasi pri svojem naredniku, naj bi mu izposloval tri-dnevni dopust, češ, da bi šel rad domov.

— Kaj te pa vleče domov, da hočeš zdaj dopust? je vprašal narednik.

= Doma bodo klali...

— To je sicer prav lepo, je menil narednik, a za take slavnosti gospod stotnik ne da dopusta.

= Ah, gospod narednik, dajte, pomagajte mi...

— E, naj bo — bomo pa zapisali: zaradi smrti najbližjega sorodnika.

* * *

Fajmošter Matevž: Ti, Jaka, ali je res, kar govore, da sta si z učiteljem nekaj navskriž?

Fajmošter Jaka: Res je! Oh, to ti je lump, ta učitelj, in žleht ti je...

Fajmošter Matev: E ja — kaj ti je pa storil.

Fajmošter Jaka: Pomisli, tožil me je, pri sodnji me je tožil in je po pričah dokazal, da sem ga obrekoval in da sem lagal — pomisli! Ali ni to žleht človek?

* * *

Potepuh (na cesti): Prosim, bodite tako prijazni in povejte mi, kako daleč je še do Ljubljane?

Kmet: Tri žandarmerijske postaje!

* * *

Usmiljena gospa je imela svojega posebnega berača, kateremu je gredoč zvečer na sprehod, dala vsak dan nekaj krajcarjev. Berač je rekel, da je od rojstva slep. Nekega večera pa berača ni bilo na običajnem mestu. Naslednji dan ga je gospa ogorila.

»Včeraj ste bili gotovo bolni, ubogi slepec, ker vas ni bilo tu.«

»O, nisem bil bolan — v kinematograf sem šel gledat novo dramo.

* * *

— Kaj ne, ti si znan z vinskim trgovcem Vriskom — kakšno vino pa ima?

— Ne vem! Veš, prijatelja sva in on je tako pošten, da prijateljem nikoli vina ne proda.

* * *

P r v i t a t: Danes bi pa lahko poskusila kak večji vlom... zdaj je pravi čas.

D r u g i t a t: Zakaj je ravno zdaj pravi čas?

P r v i t a t: Ker je mestni policijski pes nahoden!

* * *

V e l e t r ž e c: Meni verjemite, s pridnostjo in poštenostjo pride človek najlaglje naprej. Pridnost in poštenost...!

S o t r u d n i k: To že vem, gospod šef, ampak povejte mi rajši, kako ste Vi naprej prišli?

* * *

— Kako vam je ime?

= Nepomuk Nebokodonor Martinček.

— Kdo vas je pa tako krstil?

= Ne vem, ampak jaz dotičnemu ne svetujem, da mi pride v roke...

* * *

O, milostiva — koliko časa vas že nisem videl — in kako sijajno izgledate — ah — pravijo, da ste vdova.

— Ni res — moj mož še ni čisto mrtev.

* * *

Mlad gospod je pri godbi koke-tiral z mično gospodično in jo je po-tem v stranski ulici prav predrzno ustavil.

— Cenjena gospodična . . .

= Gospod, vi me podcenjuje-te

— Prosim — za koliko pa?

* * *

R o d b i n s k i o č e : Kaj — vi snubite mojo hčerko? Anko snubite? Ja, slišite gospod, ali imate sploh toliko dohodkov, da ste v stanu celo familijo vzdržati?

S n u b e c : Kaj ima Vaša go-spodična hčerka že familijo?

* * *

F a j m o š t e r M a t e v ž : Ka-ko čudovito je vendar svet vstvar-jen! Tu berem, da kamela lahko 14 dni dela, ne da bi kaj pila . . .

F a j m o š t e r J a k a : Viš, pri meni je pa ravno narobe: jaz lahko 14 dni pijem, ne da bi kaj delal!

* * *

— Poznam pisatelja, ki dobi za vsako vrsto pet kron.

= Prava reč! Jaz poznam pisatelja, ki je dobil za eno samo vrsto pol milijona kron.

— Ni mogoče! Kaj je pa spisal?

= Ženitovanjsko ponudbo: Ali hočete postati moja žena? Adresatinja, vdova s pol milijonom denarja je odgovorila z »da« in kupčija je bila perfektna.

* * *

Star obiskovalec gledališča je srečal mladega igralca, ki je dan poprej prvič nastopil in je bil izžvižgan.

»Mladi umetnik,« je rekel stari obiskovalec gledališča, »verjemite, da je za vas prava sreča, da so vas pri prvem nastopu izžvižgali. To vam utrdi živel in značaj. Ko vas bodo drugič izžvižgali, vas že ne bo več tako bolelo; ko vas bodo tretjič izžvižgali, boste že komaj čutili, da vas to boli, ko vas bodo četrtič, petič in šestič izžvižgali . . .

»Ali oprostite,« je rekel mladi igralec, »jaz vendar upam, da mi ne bodo vedno žvižgali!«

»A tako,« je vzkliknil stari gospod, »pardon, a jaz nisem vedel, da hočete gledališče pustiti.

* * *

— Če si se časih kaki babi zameril, je rekla »le počakaj, bog te bo že štrafal«, zdaj pa pravi »le počakaj, bom že gospodu Moškercu povedala, da te bojo v cajtengah strgali.«

* * *

Ž e n a : Ah, možiček, povej, da me še vedno ljubiš!

M o ž : Ljubim te, sladka ženi-
ca, bolj kakor kdaj poprej.

Ž e n a : Ti hinavec! Na dan poroke si pa rekel, da ti sploh ni mogoče me bolj ljubiti, kakor si me ljubil tisti dan.

M o ž : Takrat si tehtala 57 kilogramov, danes jih pa tehtaš 72. Če se je tvoja obilnost povečala za 15 kilogramov, se je morala vender tudi moja ljubezen povečati. Jaz vender ne morem samo 57 kilogramov tvojega 72 kilogramov teškega telesa ljubiti.

* * *

— Ali si čital — florentinsko »Banco per il clero« (banko za duhovščino) so duhovniki tako temeljito okradli, da je prišla na kant in je izkazala poldrugi milijon izgube. Kako si bodo neki pomagali?

= Papež naj naroči 30.000 pušic za nabiranje po cerkvah, pa bo škoda na enkrat poravnana.

* * *

— Vidiš ta lepi hotel — ta je deloma tudi za moj denar sezidan.

= Kaj si lastniku kaj denarja posodil?

— Tisto ne, ampak ta hotelir je bil prej plačilni natak in je marsikdaj dobil od mene po dva krajcarja napitnine.

* * *

S o d n i k: Ali je res, da vas vaš mož vsak dan pretepava.

Ž e n a (zagleda krvave poglede svojega moža): Ne, ne, nikoli!

S o d n i k: Kdo vam je pa zadnjič uho na pol odtrgal, da ste morali v bolnišnico?

Ž e n a: Oh — jaz sama.

* * *

Gospod svetnik je prišel po opravku v registraturo in se tako zaklepetal, da so ga začele noge boleti. Ker pa še ni bil pri kraju s svojim pripovedovanjem o sanjah, ki jih je imela njegova stara mati l. 1857., ko je zadela ambo, se je vsedel na prvi stol, ki je bil pri rokah. Komaj se je vsedel, je že skočil pokonci.

S v e t n i k: O, pardon — zdaj sem se pa vsedel na vaš klobuk.

K a n c e l i s t: Oh, prosim, gospod svetnik, kar vsedejo naj se, zame je to le čast.

* * *

— A, slišiš prijatelj — saj si vendar oženjen, pa imaš na suknji le še en sam gumb.

— Ah, in še ta je prišit še iz časov, ko sem bil samec.

* * *

Star potepuh stoji novič pred kazenskim sodnikom. Ko je zaslišanje prič končano, vzame sodnik kazenski zakon in išče po njem paragraf, po katerem je izreči sodbo. Potepuh gleda nekaj časa to listanje po kazenskem zakonu in se potem oglasi:

Ali jim smem malo pomagati, gospod sodnik; tisto, kar iščejo, je na strani 317, tretji odstavek od z dolaj.

* * *

V uradu so dobili novega slugo. Ko je šel gospod predstojnik opoldne k obedu, je novega slugo vprašal:

— Ali so vam gospod nadoficijal že povedali, kaj imate popoldne delati?

= Da, gospod predstojnik.

— Kaj pa so vam naročili?

= Gospod nadoficijal so mi naročili, da jih moram zbuditi, kadar pridejo gospod predstojnik popoldne v urad.

* * *

Pepček je našel kurje jajce in izročivši je mamiči začel obširen razgovor o jajca nosečih živalih.

— Ali nese muca tudi jajca?

— Ne, Pepček, kura in golob in druge take živali.

— A konj ne?

— Konj pa ne!

— Zakaj pa konj ne nese jajc?

— Ker ne zna po zraku letati. Zapomni si, Pepček, samo tista bitja nesejo jajca, ki imajo perutnice in znajo po zraku letati.

— A tako. Ali nese jajca tudi Giovanni Vidmar?

* * *

Na vasi je velik in buren shod. Vsa zbegana prihiti kmečka žena pred zborovalni lokal in se obrne do tam stoječega klerikalnega reditelja.

Žena: Prosim vas, ali je moj mož na shodu? Pokličite ga no ven.

Reditelj: Zdaj ga ne morem poklicati, ker govore gospod fajmošter. Kaj bi pa radi od moža?

Žena: Domov naj gre . . .

Reditelj: Oh, saj vaš mož je liberalec. Kar malo potrpite — saj ga bodo itak koj ven vrgli. Pa kaj vode pripravite in obvezo . . .

* * *

Gospod baron je najel novega kočijaža. Popoldne je šel gledat v hlev, da vidi, če je kočijaž vse prav naredil.

Baron: No, kako se pa kaj konjem godi?

Kočijaž: Hvala — prav dobro. Kako pa kaj njim, gospod baron?

* * *

Izletnik: Povejte no, mož, kaj pa delate poleti ob nedeljah popoldne?

Kmet: Jaz privežem živino, poženem kuretnino v hlev in ga dobro zaprem, zaklenem otroke v sobo, denem psa na verigo in se vsedem v krčmo — tako smo zavarovani vsi, da nas kak avtomobil ne povozi.

* * *

Učitelj: Kdo ve, kaj so elementi? — Nacek, povej ti.

Nacek: Elementi, elementi — to je dvajset kron.

Učitelj: Kdo ti je pa to povedal?

Nacek: Moja sestra dobi vsak mesec 20 K od nekega gospoda in pravi, da so to elementi.

* * *

— Kako pa kaj s tvojim mo-
žem?

— Slabo, slabo — tako je že
onemogel, da se nič več ne brani, če
ga poljubim.

* * *

Ko je nekje na Dolenjskem
okrajni stražmojster inspiciral ondot-
no orožniško postajo, je ob tej priliki
obiskal tudi župana - klerikalca.

S t r a ž m o j s t e r: No, kako pa
kaj pri vas javni mir in red?

Ž u p a n: Vse bi še bilo, samo
aktov manjka.

* * *

Nekje na Štajerskem je mala fa-
ra, kateri je vojvoda patron. Vas ima
samo 80 duš in zgodi se, da župnik
marsikako leto nima ne krsta, ne po-
roke, ne pogreba. Stari vojvoda je
umrl in patron je postal njegov sin.
Župnik je porabil ta slučaj in je za
umrlega vojvodo marljivo bral ma-
še - zadušnice. Po tri goldinarje je
računal za mašo in poslal račun vsak
mesec novemu patronu. Nekaj mese-
cev je župnik redno dobival maše-
zadušnice plačane, ko je pa zopet po-
slal račun, je dobil namesto denarja
od mladega patrona brzojavko:

»Maše ustaviti. Papa je že v ne-
besih.«

* * *

Fajmošter: No, soseda, kako je pa z vašim možem. Ali je že zdrav?

Kmetica: Zahvalim za vprašanje — čisto zdrav še ni, pa toliko si je že opomogel, da se je včeraj spet napil.

* * *

Hišina: Kaj naj storim, kaj naj storim? . . .

Kuharica: Kaj ti pa je?

Hišina: Mladi gospod mi je snoči naročil, naj ga danes ob šestih zbudim, pa je šele ob sedmih domov prišel. Kaj praviš, kaj naj storim?

* * *

Po hribovitem kraju je dirjal avtomobil. Ko je pridrvel okrog velikega ovinka, je naenkrat stal pred globokim breznom. Vodnik je komaj ustavil voz — še trenotek in voz bi se bil prekucnil v brezno.

Lastnik avtomobila vsled prestanega smrtnega strahu ves razjarjen, se je obrnil do kmeta, ki je stal v bližini.

»Ja, slišite, mož, kako pa to, da ni nikjer nobene svarilne tablice?«

»Smo jo imeli tako tablico,« je rekel kmet, »smo jo imeli, a ker se nihče ni ubil, smo jo proč vzeli.«

* * *

Gospa : Kaj pa vam je Lojzika — že tri dni se mi zdi, da ste objokana.

Kuharica : Oh, gospa, kaj bi ne bila — ko se pa tako bojim, da bo vojska.

Gospa : No, kaj pa vam na tem, če bo vojska!

Kuharica : Vi, gospa, lahko tako govorite, vaš mož ne pojde na vojsko, ampak moji trije ljubčki so vsi pri vojaki.

* * *

Gostilničar Vrisk je bil napravil na svoji krčmi novo tablo, na kateri je gostom obetal neverjetne užitke.

Ob 2. ponoči, ko je Vrisk najbolj trdno spal, so naenkrat začeli neznan ljudje srdito razbijati na vrata in kričaje zahtevali, naj jim gostilno odpro.

Vrisk je ves besen planil k oknu in na razgrajače zakričal:

»Spravite se naprej! Kaj ne veste da je ob 12. policijska ura in da se krčma odpre šele ob šestih zjutraj.«

»To je sleparija.« so kričali razgrajači, »če je krčma od polnoči do šestih zjutraj zaprta, zakaj pa imate potem na novi tabli zapisano: Ob vsakem času sveža gorka in mrzla jedila?«

* * *

S o d n i k: Priča Janez Hlodar ...

H l o d a r: Hir!

S o d n i k: Gospod Hlodar — vi boste pričali v pravdi lesne zadruge z ljubljanskim stolnim kapiteljem. Ali ste s katero teh dveh spornih strank v sorodu ali v sovraštvu?

* * *

O č e: Ti brezvestni zapravljivec! Ko sem bil jaz v tvoji starosti, mi oče ni dal ves mesec toliko denarja, kolikor ga ti vsak dan zapraviš.

S i n: Zaradi tega se vendar ni treba name jeziti; zmirjaj svojega očeta, ne mene.

* * *

Vlak je dirjal skozi jesensko meglo. Gospodična Nitka je slabovoljno sedela v svojem kotu in ker ni vedela, kaj bi počela, se je obrnila do edinega sopotnika, ki je sedel v vozu, pa se doslej še ni zmenil za njene čare.

— Prosim gospod, je začivkala sladko, kajti bila je Slomškarica, ali hočete biti tako prijazni in okno zapreti — zunaj je tako mraz.

Pozvani gospod je ravnodušno zaprl okno in je potem rekel:

= Ali mislite, gospodična, da bo zdaj zunaj bolj gorko?

* * *

— Kaj bi — mož je pa le naš poslanec, da malo takih. Ali se še spominjaš, da je enkrat v državnem zboru govoril nepretrgoma celih 14 ur?

— Kaj ne bi — saj v teh štirinajstih letih, kar je oženjen, ni smel doma nikoli ziniti nobene besede.

* * *

Trije otroci so se menili o darilih, katera so jim prinesli starši s potovanja:

Prvi otrok: Meni so oče prinesli nožiček, na katerem je urezano: Francelju za spomin.

Drugi otrok: Meni so prinesli mama skodelico, na kateri je zapisano: Spomin na Trst.

Tretji otrok: E, kaj to — meni so pa ata prinesli srebrno žlico, na kateri je urezano »kolodvorska restavracija v Ljubljani«.

* * *

Kuharica: Gospod — vse kar je prav — ali kakor gospa z menoj delajo, to je že od sile.

Gospodar: Ali, ljuba duša, nikar se ne pritožujte. Vi dobivate vsaj mesečno 24 K — a z menoj ravna moja žena ravno tako grdo, pa nimam nič od tega.

* * *

— Moj oče so tako bogati, da imajo konje in kočijo.

— Moj oče so tako bogati, da imajo avtomobil.

— Moj oče so pa tako bogati, da lahko peš hodijo, pa vendar pravi vsak, da imajo pol mesta v žepu.

* * *

Fajmošter Jaka je izgubil svojo dolgoletno kuharico. Vzela mu jo je smrt. Jaka si je hitro preskrbel novo kuharico — mlado — in se pripravil, da pokoplje svojo umrlo služkinjo in tovaršico kar najbolj slovesno. Vse je bilo pripravljeno. Turkovi vozovi iz Ljubljane so stali pred vrati, duhovni sobratje so bili zbrani, ljudstva je bilo polno — samo fajmoštra Jakata ni bilo blizu. Naposled je šel sosed in prijatelj fajmošter Matevž v farovž gledat, kaj da je in je navsezadnje našel Jaketa — pri novi kuharici.

»A, veš kaj, tu se pa že vse neha — duhovniki in pogrebci čakajo, vse je pripravljeno, ti pa — tukaj — oh, oh —«

»Oh — oh —,« je zaplakal fajmošter Jaka, »oh — ko sem pa tako nesrečen, oh — tako žalosten — saj nič ne vem, kaj delam — tako sem zmešan od same žalosti — oh —«

* * *

Mežnar Gobač je stregel na novi maši in se je vračal domov tako nadelan, da se je moral oprijemati ograj in zidov. Sredi tega se je pa kar naslonil k zidu in sv. Urh mu je pomagal . . .

Tedaj je pritekkel iz bližnje hiše majhen psiček in se začel smukati okrog mežnarjevih nog.

»Ježeš,« je zavzdihnil mežnar Gobač, ko je zagledal psička, »Ježeš . . . hk . . . kje sem se — hk — vina nažlampal — to že vem, ampak — hk — kdaj sem tega psička snedel, se pa — hk — res ne spominjam.

* * *

Kaplan Urh Ocvirk je šel na potovanje. Do Ljubljane se je peljal duhovsko opravljen, v Ljubljani pa se je civilno oblekel in veselega srca krenil proti Trstu. V vagonu se je vsedel k mladim ženskam in se ravnobolje ž njimi zabaval, ko je vstopil v vagon nov potnik. Ta je nekaj časa začudeno gledal in poslušal Urha, potem pa naenkrat stopil k njemu.

»Ne zamerite, gospod,« je rekel tujec, »a ta podobnost — ali niste vi gospod kaplan Urh Ocvirk?«

»Ne — ne,« je ves rdeč in v zadregi dejal Urh, »ne — jaz samo tako neumno izgledam.

* * *

G o z d a r : Prosim, gospod profesor — ali je res, da ste namesto zajca ustrelili kravo?

P r o f e s o r : Bedarija — kaj ne vidite, da je moja lovska torba prazna?

* * *

J e č a r : Hej — Joško Uzmovič, kaj si že zopet tukaj?

U z m o v i č : Da! Zdravnik mi je ukazal premembo zraka in dijeto, pa sem prišel za tri mesece sem.

* * *

V krčmi so sedeli vaški imenitniki in so se razgovarjali o čudovitih lastnosti novega dakeljna, ki ga je bil prvi občinski svetovalec za drag denar kupil.

U č i t e l j : Povem vam, gospodje — spoznal sem že mnogo psov in lahko rečem, da je marsikak pes bolj pameten, kakor njegov gospodar.

F a j m o š t e r J a k a : Ja, to je pa res — jaz sem že sam imel takega psa.

* * *

R e d a r : Ali se je vrnil tisti pes, ki je vašemu gospodu ušel?

S l u ž k i n j a : Da, pes se je snoči vrnil, a danes so pa gospa ušli.

* * *

M a t i: Poglej Pepček te uboge otroke. Ali vidiš, kako so slabo oblečeni. Kar pozna se jim, kako so lačni. Vidiš, ti otroci nimajo ne očeta, ne matere in tudi nobene tete Ane...

P e p č e k (ki nima posebnih simpatij do svoje tete Ane): Oh, mama, šenkej jim vendar teto Ano, saj jaz je prav nič ne rabim.

* * *

V kopališču. Gospodična Ema gre v zapeljivem plavalnem kostumu kraj svoje obširne mamice iz kabine proti vodi. Vse jo občuduje.

»Mama,« vpraša gospodična Ema v zadnjem trenutku »če bi me v vodi kak gospod vščipnil — ali moram reči »au« ali »za vedno tvoja«?

* * *

Občinski svetovalec Govedač se ga je bil pri kosilu na čast škofu tako nalezal, da je gredoč domov obležal v cestnem jarku. Na njegovo kričanje na pomoč je prihitelo nekaj sosedov in so ga sočutno vprašali:

— Kam naj jih pa nesemo, gospod svetovalec — v bolnišnico, ali domov?

— V oštarijo! je jecljal občinski svetovalec Govedač.

* * *

K a t e h e t: Kaj se zgodi s človekom, ki nikoli ne misli na dušo, ampak vedno samo na telo?

U č e n e c: Zredi se!

* * *

S t r a ž n i k: Stojte, vi ste v tej banki beračili.

P o t e p u h: Kaj, beračil — jaz sem se z bančnim ravnateljem pogajal zaradi večjega posojila.

* * *

O n: Gospodična — jaz Vas ljubim; cele noči ne morem zaspati, ker moram vedno na vas misliti.

O n a: To še ni noben dokaz ljubezni. Jaz tudi cele noči ne morem zaspati, ker mislim na neplačane račune moje modistinje.

* * *

— Čudno, kako postane nekateri človek nervozen, če sliši otročje vekanje. Jaz tega ne razumem.

= Jaz pa!

— Tako? Kako pa to, meni se zdi, da ste bili časih velik prijatelj otrok.

= Časih že, ali ko sem se lani ženil, mi je neka bivša ljubica prinesla otroka pred cerkvena vrata in od takrat postanem ves nervozen, če slišim le od daleč otročje vekanje.

* * *

— Zakaj pa uče vojake stati na eni nogi?

— Zato da v bitki ne padejo, ako jim eno nogo odstrele.

* * *

Iz koncertne kritike: Glas naše mlade pevke je v kričečem nasprotju z njeno majhno postavo.

* * *

G o s p a X.: Ali ima vaš mož tudi kako Ahilovo peto?

G o s p a Y: Vprašate! Najmanj dva tucata!

* * *

— Kaj pa svojega psa tako neusmiljeno pretepaš?

— Vrag mi je strgal pobotnico, da sem društvu za varstvo živali plačal članarino.

* * *

P r v i z o b o z d r a v n i k: Jaz derem zobe tako lahko in brez bolečin, da mi pacienti zadremljejo, med tem ko jim jaz s kleščami zobe iz čeljusti vlečem.

D r u g i z o b o z d r a v n i k: To še vse ni nič. Moji pacienti se dajo med operacijo fotografirati, ker se nikoli tako prijazno ne smehljajo, kakor če jim jaz zobe derem.

* * *

— No, danes ti je tvoja žena prvič sama skuhala kosilo. Kako se je obnesla?

— Ne vprašaj — prežgala je samo kuharsko knjigo, drugo je šlo vse v pomije.

* * *

— Meni je žalostno na svetu — ne enega sorodnika nimam več.

— Ne enega več — kaj so vsi umrli?

— Ne — obogateli so!

* * *

D a v k a r: Erar nič ne odneha, njemu je treba vse do zadnjega ficka plačati.

K m e t i č: Kako so rekli — erar? Kaj ta še živi? Že moj stari oče so imeli ž njim težave, mojega očeta je trpinčil, a zdaj bi rad še mene preganjal?

* * *

O l g a: Tvoj ženin mora biti jako zaljubljen ... Zdi se mi, da te vsak čas poljubi ...

V e r a: Ti pretiravaš. Včera je me poljubil 3krat, predvčerajšnjim 17krat, danes pa 5krat, povprek torej na dan le 8·333krat ... in če ga jutri ne bo, povprečno celo le 6·25krat. To vendar ni preveč.

* * *

T a s t: Torej, moj ljubi zet, tukaj ti izročam 20.000 K — doto moje hčere, ki je danes postala tvoja žena. Ali mi obljubiš, da boš moji hčeri vedno zvest, ljubeč in dober soprog?

Z e t: Prosim počakajte — da prej doto preštejem.

* * *

Na hlšnem pragu stoji gospodična, drži krilo précej visoko in čaka, da poneha dež.

— Krasne noge, vzklikne v bližini stoječ gospod.

Stražnik, ki to čuje, se takoj približa in reče:

— Gospod — vedite se vendar dostojno. Jaz gledam te noge že pol ure, pa nič ne rečem.

* * *

M o ž : Torej tvoj oče nama noče posoditi 10.000 K?

Ž e n a: Noče in noče...

M o ž: O, moj Bog, kdaj pride čas, ko bova lahko rekla: Oče naš, ki si v nebesih...

* * *

— Moja žena ima krasne lasé. Ko jih razplete, ji padejo do gležnjev.

= Moja jih ima še lepše! Ko jih razplete, ji padejo kar na tla!

* * *

— Oprostite, gospod, tujec sem!
Ali bi mi pokazali restavracijo, kjer
bi lahko ceno večerjal.

= Tam-le na vogalu večerjate
lahko za eno krono.

— Izvrstno! Ker ste že tako pri-
jazni — ali bi mi še povedali, kje bi
lahko dobil tisto krono za večerjo?

* * *

— Slišal sem, da je zgodaj zjut-
raj najlaglje ribe vjeti. Ali je to res?

— Res, ker so namreč zgodaj
zjutraj žandarji in policaji vsi za-
spani.

* * *

S o d n i k: Vi ste torej videli in
lahko prisežete, da je obtoženec ne-
kaj očitno živega nesel pod havelo-
kom?

P r i č a: Da, videl sem — to je
faktum.

O b t o ž e n e c: Kakšen faktum
— nič faktum — purman je bil, pa ne
faktum.

* * *

— Tvoj mož te ima jako rad,
res, jako rad; včeraj mi je rekel, da
si pravi angelj.

— Hinavec, grdi — to le pravi,
ker misli, da angelji ne rabijo klobu-
kov in oblek.

* * *

S i n: Oče! zdaj ko sem šolo dovršil, mi povejte odkritosrčno, kateri stan je najprijetnejši.

O č e: Ljubi sin, vsak je prijeten, samo ne zakonski stan.

* * *

Fajmošter Jaka je imel pokvarjen želodec. Ker sam ni mogel ničesar užiti, je šel inspiciirat vaške krčme, kajti bil je postni čas in povrh še petek.

V krčmi »Pri lurškem čudežu« je naletel na fanta, ki je otepał krvavo klobaso. Ves besen je stopil fajmošter Jaka pred fanta in je zaklical:

— Kaj vidim — grešnik brezbožni — v postnem času in na petek ješ meso.

= To ni meso, to je krvava klobasa, je zarenčal fant.

— Brezverec, liberalec, frama-zon, tripičnik, ... je tulil fajmošter Jaka, kolikor so mu to dovolile sline, ki so se mu cedile, kajti klobasa je izvrstno dišala.

Med fantom - klobasojedcem in fajmoštrom Jako se je vnela dolga razprava, ki se je naposled končala s prijateljsko poravnavo.

— Naj ti bo prizanešeno, je izjavil fajmošter Jaka, ampak pokora mora biti — boš pa jutri za pokoro pri meni nasekal koš drv.

Fant - klobasojedec je drugo jutro prišel zgodaj v farovž, se spravil v drvarnico in je po večurnem delu postavil pred fajmoštra velik koš — žaganja.

— Kaj pa to — kaj pa to — se je čudil fajmošter Jaka — saj sem ti naročil, da mi lesa nasekljaš...

= Če je krvava klobasā meso, potem je žaganje les, je rekel fant in je moško zapustil farovž.

* * *

S o d n i k: Vi torej priznavate, da ste svojo ženo vrgli v vodo?

O b t o ž e n e c: Glejte, gospod sodnik! Rekel sem tisti revici: »Mica, vroče je« ... A ona je rekla: »Rada bi se kopala.« In jaz, gospod sodnik, sem mislil, da ji ustrežem, če ji hitro pomagam v vodo.

* * *

G o s p a X.: Vidiš, taki so moški. Dogovorila sem se s svojim možem, da se dobiva pri pošti — od sedme ure že čakam nanj, od sedme ure ... pa ga ni in zdaj je že p o l o s m i h ...

G o s p a Y.: Za kdaj sta se pa dogovorila, da se dobita?

G o s p a X.: Zmenila sva se, da se dobiva ob p e t i h.

* * *

V pisarno velikega podjetja pride skromen človek in vpraša, če bi mogel govoriti z generalnim ravnateljem.

U s l u ž b e n e c: Gospod generalni ravnatelj so na potovanju.

T u j e c: Morda je pa sin gospoda generalnega ravnatelja doma?

U s l u ž b e n e c: Ne, ta je šel v banko.

T u j e c: Morda je gospod prokurist doma.

U s l u ž b e n e c: Ta je na magistratu.

T u j e c: Tako, tako — no, morda pa smem vam ponuditi, — krtačice za zobe.

* * *

M o ž: Vsa suknja je zamazana, ti pa nimaš niti kaplje bencina doma.

Ž e n a: Kolikrat sem ti že rekla, da glej, da dobiš avtomobil.

* * *

S t r i c: No, kaj pa z novoporočencema? Ali sta srečna in zadovoljna?

T a š č a: Oh, pa kako! Ti ne veš, kako jo on ljubi. Kar ji bere na očeh, da bi rada imela, vse ji moram jaz kupiti.

* * *

Žena: Psa mi pa le iz hiše spravi! Še tega mi je bilo treba. Ko sem se prej pogovarjala s sosedo, se je pes vtihotapil v kuhinjo in je vse požrl.

Mož: Ni mogoče! Ali vse?

Žena: Kar sem za naju pripravila, je vse požrl, pustil je le to, kar je bilo zanj pripravljeno.

* * *

Sodnik: Čemu ste pa pravzaprav uro ukradli?

Obtoženec: Ker sem pod policijskim nadzorstvom in moram vedeti, kako pozno je, da pridem o pravem času domov.

* * *

— Vi imate avtomobil?

= Ne!

— Čemu pa nosite avtomobilska očala?

= Zaradi dolgih igel, ki jih imajo dame na klobukih.

* * *

Gospodična: Dajte mi gorko limonado!

Natakarica: Gorke limonade nimamo, ampak pivo je pri nas tudi prav lepo gorko.

* * *

Mati: Moja hčerka je jako izobražena, res, jako... Zdaj se mora naučiti še francoski in angleški.

Stric: Čemu neki...? Saj je dovolj, da zna slovenski in nemški.

Mati: To vendar ni dovolj...

Stric: Še preveč je, da spravi svojega bodočega moža v obup.

* * *

Žena: No, ljubček, le nikar ne bodi sentimentalen. Jaz že vem, pri čem da sem. Če bi ne bila imela dote, bi ti zdaj ne sedel na mehkem fotelju poleg mene!

Mož: Res je. A če bi ti ne bila imela dote, bi tudi ti ne sedela poleg mene kot moja žena.

* * *

— Ja, kaj vam pa je gospod oficijal, da ste že tri dni tako žalostni? Moralo se vam je kaj posebnega zgoditi.

— Ah, gospod asistent, nekaj hudega! Moja žena me je vpisala v društvo abstinentov!

* * *

— No, ti si bil v Gradežu — kaj si pa prinesel iz tega morskega kopališča?

— Pokvarjen želodec!

* * *

Učitelj: Povej Janezek, kdaj se sme jabolka klestiti?

Učenec: Kadar je pes privezan.

* * *

Spovednik: Ja, kajpak, kajpak, ja, s fanti..., s fanti..., ja...

Gospodična Nežka: O — nobenega več ne maram... Prej sem res cenila enega...

Spovednik: Ja, cenila, kajpak, cenila, ja... Kolikokrat pa cenila?

* * *

Žena: Ljubi mož... Ali veš, kaj je danes teden?

Mož: Ne!

Žena: Slabega spominā si... Danes teden bo petindvajset let, kar sva bila poročena.

Mož: Mhm!

Žena: Mislim, da bi bilo prav, ko bi svojo srebrno poroko vsaj z rodbinsko slavnostjo primerno praznova?

Mož: Veš kaj — počakajva še pet let!

Žena: Hm?

Mož: Čez pet let bova namreč lahko slovesno praznovala tridesetletno vojsko.

* * *

Gospa X pregleduje v knjigi zapisane izdatke svojega moža in naleti na postavko »ena srajca ... petdeset kron«.

»Kaj — petdeset kron si dal za eno srajco? Najbrže je bila v nji šivilja!«

* * *

Priletna gospodična :
Plese pa sem obiskovati, gospod zdravnik, kaj ne da?

Zdravnik: Raje ne; saj sem vam vendar rekel, da se morate gibati in gibati...

* * *

Gospo Lojziko bole zobje. Zdi-hujé sedi za mizó, med tem ko smr-či njen mož na zofi. V sobo stopi na črno kavo povabljeni oficijalni čestilec gospe Lojzike.

Čestilec: Kaj vidim, milostiva... obvezani ste... kaj pa je?

Gospa Lojzika: Zobje me bole — tako me trga...

Čestilec: Dovolite, da vam to boleost preženem s poljubi. Verjemite, milostiva, poljubi so univerzalno sredstvo zoper vse bolezni...

Mož: Oh, lepo vas prosim, poskusite s tem univerzalnim sredstvom pregnati moje hemoroide...

* * *

— No, turist, kako si se imel v gorah?

= Hvala, dobro! Skoro bi se mi bila primerila nesreča.

— Kaj praviš? Kako pa?

= Malo je manjkalo, da se nisem zaročil, a ravno v odločilnem trenutku sem se na srečo prekucnil s skale 30 metrov globoko, in to me je streznilo.

* * *

V d o v e c (svoji 12letni hčerki): Torej, da boš vedela, naša kuharica se omoži.

- H č e r k a: Oh, to je prav, da pride ta zoprni lintvern enkrat iz hiše. Koga pa vzame?

V d o v e c: Mene.

* * *

O l g a: Ti, ali si že slišala — tisti debeli vinotržec — tisti bogati Jesih je umrl.

E m a (se bridko razjoka): O - o - o. —

O l g a: Zakaj pa jočeš — ali ti je tako hudo zanj.

E m a: Ohohoho — zanj nič — ampak — ohohoho — pred tremi tedni me je zasnubil in jaz burklja ga nisem vzela — ohoho...

* * *

Kuharica: Gospodična — povejte no, kakšna knjiga pa je to, ki jo imajo naš kaplan na mizi — rdeče je vezana in tri prste debela.

Gospodična: Kako pa naj jaz to vem?

Kuharica: No, kaj pa potem vedno pripovedujete, da ste izobraženi.

* * *

Vojak: Prosim pokorno za enodnevni dopust; brat mi je umrl in mati pišejo, naj pridem k pogrebu.

Narednik: Kaj pa vendar mislite? Pred enim mesecem ste šli na žegnanje, pred štirinajstimi dnevi na birmo, zdaj pa hočete na pogreb? Kaj mislite, da ste bili vzeti k vojakom, da bi letali od zabave do zabave?

* * *

Knjigovez je dobil pismeno naročilo, naj preskrbi trak za žalni venec z napisom »Počivaj v miru! — Na svidenje.« Čez dve uri je dobil knjigovez brzojavko: »Prosimo dostavite k svidenju še v nebesih če je še kaj prostora«. Naslednji dan so pogrebci čitali na traku z zlatimi črkami: »Počivaj v miru! Na svidenje v nebesih, če je še kaj prostora.«

* * *

Gospodična (v kavarni):
Prosim, prinesite mi kak humorističen list.

Marker: Oprostite — so vsi v rokah. Če vam je dolgčas, vam pa jaz nekaj mastnih dovtipov povem.

* * *

Oprostilno pismo:

»Moja hčerka Pavla ne more danes priti v šolo, ker leži v postelji in se poti z največjim spoštovanjem. Udana Polona Muc.«

* * *

— Pravijo, da nisi srečno oženjen. Ali je res?

— Res je! Potreboval bi zdravo ženo, tako, ki kaj prenese, imam pa tako, ki kar omahne in za štirinajst dni obleži, samo če ji besedico rečem.

* * *

Med odmorom v šoli so deklice vzele iz svojih torbic seboj prinese na jedila: ta kifelček, druga žemljico, tretja jabolko, desetletna Nežka pa pol mesene klobase. Nuna - učiteljica jo nekaj časa milo gleda, potem občuduje izredni apetit svoje učenke, zavzdihne:

Ah, Nežka, kaj bo — tako si mlada, pa imaš že tako nagnenje za mesenost.

* * *

Fajmošter Jaka in visokošolec Rado sta se vobče dobro razumela in prišla sta navskriž samo zaradi verskih vprašanj, to pa tem laglje, ker je bil Rado v verskih stvareh seve dosti bolje podkovan, kakor fajmošter Jaka, ki je bil že davno vse pozabil, kar so ga v mladih letih učili v lemenatu. Ko je Rado pri takem pogovoru o verskih stvareh, fajmoštra temeljito ugnal, se je nekoliko natrkani Jaka hudo razljutil. Udaril je s pestjo ob mizo in zakričal:

Vi, študent, boste mene učili? Kar ste vi danes, to sem bil jaz že pred 30 leti. Vi ste krava, vi ste osel...

* * *

Na javnem trgu sta se sestala dva mladeniča in se začela prerekati. Konec pogovora je bil, da je močnejši začel slabejšega brcati tako, da je odskakoval kakor žoga. Na srečo je prišel policaj in slabejši se je takoj k njemu zatekel.

— Ali ste videli kako me je brcal?

= Videl.

— Zakaj ga pa niste prijeli?

= Jaz sem mislil, da sta napravila nogometno igro.

* * *

Trgovec Cibebčič stopi nepričakovano v svoje skladišče in zaloti tamkaj svojo že zato zrelo hčer pri poljubovanju z njegovim še jako mladim pomočnikom. Besen zagrabi mladega pomočnika za ušesi.

Trgovec: Jaz te bom naučil mojo hčer poljubovati.

Pomočnik: Prosim, gospod šef — to me je gospodična že sama naučila.

* * *

Na gledališko predstavo v Katoliškem domu je prišel čuk, oborožen z velikanskim dežnikom. Pri garderobi so ga vstavili.

Garderoberk a: Prosim — marelo morate pustiti v garderobi.

Čuk: Tako? A nož tudi?

* * *

Fajmošter Jaka je bil skregan z organistom Trsko in se je v neki družbi o njem izrekel jako žaljivo. Organist je to izvedel in je pisal fajmoštru, naj mu sporoči, kake psovke je rabil, češ, če je mož, jih bo priznal; dobil je sledeči odgovor:

Velecenjeni gospod!

Lump, falot in brezverec.

Z odličnim spoštovanjem

Jakob Rokomavh, župnik.

* * *

Nekdo vpraša zrelo damo za njeno starost. Ta mu odgovori:

Ko sem se omožila, mi je bilo 17 let, mojemu možu pa 30 let. Sedaj ima moj mož dvakrat 30 let in iz tega sledi, da imam jaz dvakrat 17 let, to je 34 let.

* * *

Ravnatelj: Dovolite mi, gospod profesor, vprašanje: ali se hočete res ločiti od svoje žene?

Professor: Da — sem že vložil tožbo.

Ravnatelj: Gospod kolega, vi ste vendar prirodoslovec in se spoznate tudi na dušeslovje. Ali se ne da stvar več poravnati?

Professor: Ne — ne — ne — ni mogoče! Vse kar je prav. Potrpel sem mnogo, ali zdaj je konec. V nedeljo je moja žena sama sodu dno izbila. Pomislite, gospod ravnatelj! Šel sem ž njo na sprehod in zagledal krasnega metulja. Nekaj izrednega je bil ta metulj. Pri nas je čisto neznan. Bližal sem se mu z največjo previdnostjo — metulj je zletel proti moji ženi — in zdaj — pomislite! — moja žena je s solnčnikom zamahnila, je metulja zadela in mu poškodovala krilo. S tako ženo vendar ne morem živeti!

* * *

Učitelj: Oprostite, gospod župnik, meni se zdi, da sedite na mojem klobuku.

Fajmošter: Ali je vaš klobuk trd ali mehak?

Učitelj: Mehak.

Fajmošter: Potem ne sedim na vašem klobuku.

* * *

V kinematografu.

— Koliko je vstopnine?

= Dvajset vinarjev.

— Tukaj jih imate deset... imam samo eno dobro oko.

* * *

Molitev lahkoživke:

»O ti, ki si spočela brez greha, napravi, da bi jaz grešila, ne da bi spočela.

* * *

Dobrosrčen gospod naleti na ulici na berača, mu podari deset vinarjev in mu pokaže v bližini stoječo hišo.

— Poglejte, v to hišo pojdite, tam dobite dobro delo; tri klaftre drv je požagati... zaslužek bo dober.

— Hvala za svarilo, odgovori berač in izgine na nasprotno stran.

* * *

Uslužbenka v neki tovarni je izostala v ponedeljek od dela, pač pa je poslala tovarnarju sledeče pismo:

Oprostite, da me ni. V soboto sem prišla svojemu možu v roke in vsled pogovora, ki sva ga imela, sem prisiljena, ostati nekaj dni v postelji.

* * *

Pri Smoletovih so imeli stric-duhovnika za gosta. Ko se je vsa rodovina vsedla za mizo, je stric-duhovnik sklenil nad krožnikom roke, povesil glavo in pregibaje ustnice tiho molil. Pepček ga je nekaj časa z zanimanjem gledal, potem se je obrnil do očeta in vprašal:

»Ata, zakaj se pa ti nikoli s krožnikom ne pogovarjaš?«

* * *

A g e n t: Zavarujte se, gospod! Zavarujte se na 5000 K. Če umrjete, dobi naša soproga kar 5000 K!

G o s p o d: Ne, ne, ... se preveč bojim.

A g e n t: Bojite se — ja, česa pa?

G o s p o d: Veste, moja žena ima pasjo srečo. Če bi se jaz zavaroval — čez par mesecev bi gotovo imela tistih 5000 K. Pasjo srečo ima!

* * *

M a t i: Ti, stari, Janez je pisal. Frajtar je postal in piše, da bi mu poslal kaj denarja.

O č e: Ja kaj pa dela ta fant z denarjem? Plačo ima, in lani sem mu poslal dve kroni...

* * *

P e t o š o l e c: Prosim, gospodična Nežika, za prihodnji valček.

N e ž i k a: Tega sem že obljubila svojemu bratrancu Jošku.

P e t o š o l e c: Da, ampak veste, ta ga je meni prodal za tri bolgarske jubilejne marke.

* * *

I g r a l e c: Ali že poznate naj-novejši priimek našega ravnatelja?

I g r a l k a: Ne!

I g r a l e c: Zdaj mu pravimo »slepič«, ker je vedno razdražen in ker noben človek ne ve, čemu ga imamo.

* * *

P e p č e k: Mama, kaj je huje, če padem z drevesa — da si nogo zlomim ali da si hlače strgam?

M a t i: Pepček! Veš, da je huje, če si nogo zlomiš!

P e p č e k: No, potem pa le vesela bodi — jaz sem si samo hlače strgal.

* * *

Prva kuharica: Ti, ali greš v nedeljo v gledališče. Dali bodo »Ločeno ženo«.

Druga kuharica: Ne grem, ločeno ženo bom kmalu videla doma — gospod in gospa že igrata zadnje dejanje.

* * *

— Ti si bil na Laškem — ali si videl Vezuv, ko ogenj bljuje?

= Ne!

— Ti, lahko ti je žal!

= Hm — ali si ti že videl mojo ženo, kadar ogenj bljuje?

— Ne!

= Ti — lahko si vesel!

* * *

Žena: Daj, daj, ostani nocoj doma in pazi na otroke.

Mož: A jaz? Ja, slišiš...

Žena: Ne gre drugače, služkinja je šla na Brezje, jaz pa imam nocoj v našem klubu predavanje o materinskih dolžnostih.

* * *

Sodnik: Obravnava je torej končana. — Kaj pa še hočete?

Obtoženec: Prosim, naj slavno sodišče pri odmeri kazni vpoštevava mladost in neizkušenosť mojega zagovornika.

* * *

G o s p a : Kaj hočete?

P o t e p u h : Onih pet kron, ki ste jih obljubili tistemu, ki vam vašega ubeglega kanalčka nazaj prinese.

G o s p a : A kar mi tu ponujate, to vendar ni kanalček, ampak maček!

P o t e p u h : To je že res, ampak ta maček ima vašega kanalčka v želodcu.

* * *

Občina Kravje selo je bila na evharističnem kongresu posebno številno zastopana, kajti udeležniki so se peljali na Dunaj na občinske stroške. Zgodilo se je pa to tako-le:

Fajmošter je nekega dne stopil pred župana in je zahteval, naj občina plača udeležnikom evharističnega kongresa potne stroške.

Župan se je praskal za ušesi in dolgo zdihoval, naposled pa rekel:

Prav rad bi dal denar, gospod župnik, prav rad — ampak, kako naj ga pa vknjižim?

Viš ga, je vzkliknil fajmošter, kako si neumen! Zapiši te stroške med izdatke za ceste in melioracije, saj bodo ljudje na evharističnem kongresu občanom pripravljali — pot v nebesa!

* * *

— Halo, tukaj gospa Mavrica
— kdo tam?

= Tukaj frizer Brilantinovič.

— Jaz bi se danes rada dala frizirati.

= Prosim, milostiva — ali morate sami semkaj priti ali pošljem lahko k vami na dom po lase.

* * *

Kaplan: I kaj ste pa cel teden delali v Ljubljani?

Župnik: 20 vrčkov piva sem vsak dan spil.

Kaplan: To je bilo vse?

Župnik: Seveda — ker več ne prenesem.

* * *

— Kaj pa begaš že ves dan iz hiše v hišo?

= Stanovanje iščem za svojega brata, pa more biti zraven kleti izvrsten vodnjak. In vodnjakov nimajo nikjer več.

— Saj je vendar vodovod upeľjan v vse hiše.

= Da, ampak ta voda je predraga! Pomisli, moj brat kupčuje z vinom, moja svakinja pa z mlekom — kam bi pa prišla, če bi morala vodo posebe plačevati.

* * *

— Saj bi nič ne rekel, punica je čedna in rad bi jo vzel, ampak slišal sem — hm — da je bil njen oče 18 mesecev zaprt. Bog ve, če ima vsaj kaj denarja?

= Veš, da ga ima. Zastonj vendar ni bil 18 mesecev zaprt.

* * *

— Tako sem nesrečen! Devet hčera imam, pa noben snubec se ne oglasi!

= Veš kaj — napravi katalog svojih hčera, kakor ga delajo urarji za svoje blago, pa ga razpošlji po deželi — morda se le kdo oglasi.

* * *

— Vi že zopet nimate hlapca?

= Ne! Pomislite, kaj mi je zadnji napravil. Naročil sem mu, naj zjutraj najprej mojega psa vzame na vrv in ga pelje na oddih, potem pa naj kuharico zbudi. A zlodej pijani je kuharico vzel na vrv in jo vlekel na cesto in jo silil, naj se — oddahne, potem je pa psa zbudil.

* * *

M a t i: Micika, pojdi v spalnico pogledat, če ura še gre.

M i c i k a (vrnivša se): Ne, mama, ura se ne premakne, samo z repom miga.

* * *

Pred porotnim sodiščem.

P r e d s e d n i k : Torej, obtoženec, povejte nam, kako se je začel pretep.

O b t o ž e n e c : Tako-le je bilo, gospod predsednik. Pepe je bil pijan. Vstal je izza mize, udaril po njej in začel kričati. Vsi skup ste osli . . .

P r e d s e d n i k (prijazno): Obrnite se proti gospodom porotnikom.

* * *

T u j e c : Vaš gospod uradni predstojnik je znan, da se na minuto drži uradnih ur. Kaj pa dela ves čas?

U r a d n i s l u g a : Med nama povedano — očala briše.

T u j e c : Kako, prosim?

U r a d n i s l u g a : Gospod predstojnik ima dvoje očal. Kadar je ene osnažil, jih dene na nos, pa začne snažiti druga, a ko natakne ta na nos, pa snaži zopet prva in tako venomer — vsak dan od osmih zjutraj do dveh popoldne.

* * *

Z d r a v n i k : Meni se zdi, da vi v krčmi kar brez prestanka pijete . . .

B o l n i k : O ne — vmes tudi kadim in šnofam.

* * *

Jožek in Tonček sta do 5. leta spala v eni postelji. Mati ju je ločila po velikem pretepu in na podlagi naslednjega zaslišanja:

Mati: Jožek, zakaj si Tončka prvi udaril?

Jožek: Ker mi ni prepustil moje polovice postelje.

Tonček: Saj sem mu jo pustil.

Jožek: Ni res. Rekel je, da hoče imeti svojo polovico sredi postelje, jaz pa naj imam svojo polovico na obeh straneh od njega. Zato sem ga udaril in on spet mene.

* * *

— Kako je neki to, da so vsi filozofi, kar jih je kdaj bilo, imeli grde žene?

— To je pač čisto naravno. Kdor ima čedno ženo, temu še na misel ne pride, da bi s filozofiranjem čas tratil.

* * *

Župnik bere pri poroki novoporočencema:

»Žena mora slediti možu povsod . . .«

»Oh, Ježeš, gospod župnik,« je zavzdihnila nevesta, »pomislite vendar, moj mož je postiljon!«

* * *

Ž e n a: Sram te bodi! Snoči si rekel, da imaš nujno govoriti z mojim očetom in da ga greš obiskat -- šel si pa v oštarijo.

M o ž: Saj je bil tvoj oče v oštariji!

* * *

Ž e n a: Veš kaj — to vendar ni nič, da se sam briješ. Hodi raje k brivcu.

M o ž: Kaj še — brivec je drag, napitnina tudi mnogo znese, in komodno tudi ni tako, kakor če se doma brijem.

Ž e n a: A, kaj! Doma pa stojе otroci okrog tebe in gledajo, kako se briješ in so se pri tej priliki od tebe naučili prav po furmansko preklinjati. Le hodi k brivcu.

* * *

— Kdo ste pa vi?

— Pesnik Joško Žverga.

— Saj ste se mi koj sumljivi zdeli.

* * *

P r v i l i t e r a t: Ah kaj — ljubezen in sovraštvo sta vendarle edini čustvi, vredni, da jih pesniki obdelavajo.

D r u g i l i t e r a t: Ljubezen in sovraštvo? Govori precizno in reci: Zakon.

* * *

— Najjasnejši trenotek v tvojem življenju je bil pač tisti, ko ti je Mirko razkril svojo ljubezen.

— Kako — najjasnejši. Kaj še! Čisto temno je bilo v sobi.

* * *

Pepček (zaročencu svoje sestre): Ja, in da veste: Ko ste snoči mami čitali svoje pesmi — še dve uri pozneje se je jokala.

Ženin: Ali res? Tako je bila ginjena?

Pepček: Ja, ginjena je bila; ves čas je jokala: Oh, pa takemu norcu naj dam svojo hčer?

* * *

Mati: Ali, Minka — to vendar ni za dekle, da se ves dan s svinčeni-mi vojaki igraš.

Minka: Ah, saj se ne igram z vojaki, ampak samo z oficirji.

* * *

Tonček: Mama, povej no, ali mi bo ljubi Bog odpustil, da sem Pepčka tako pretepel, da mu je kri iz nosa tekla?

Mati: Če boš lepo prosil in goreče molil, ti bo Bog že odpustil.

Tonček: Oh, škoda da nisem tega prej vedel — da bi bil Pepčku še ene tri primazal.

* * *

Ž e n a: Danes je 30 let kar sva se zaročila. Ali se še spominjaš, kako sem drhtela, bo si me zasnubil, in nisem našla besed . . .

M o ž: Kaj se ne bom spominjal, saj je to bilo zadnjikrat, da nisi našla besede . . .

* * *

S o d n i k: Vi ste obtoženi, da ste branjevki Barbari Žakelj tri kokoši ukradli. Ali imate priče?

O b t o ž e n e c: Ne, če grem kokoši krast, ne kličem prič zraven.

* * *

Silno pobožen Žid, ki je smatral za največji greh, zaužiti svinjsko meso in poljubiti kristjansko dekle, je prišel ves obupan k židovskemu fajmoštru.

Ah, duhovni oče, je stokal stari Žid, svetujte mi, kaj naj storim! Pomislite, kaj se je zgodilo! Ker mojega sina snoči dolgo ni bilo domu, sem ga šel iskat v krčmo. Ah in kaj sem videl — moj sin je jedel klobaso in je poljuboval natakario!

Ali mar zahtevate, naj bi bil natakario snedel in klobaso poljuboval? se je odrezal židovski fajmošter in je poslal starca domu s primerno besedo: šema!

* * *

— Kaj je res — vaš mož je v blaznici?

= Res je, oh res je! Revez si domišljeva, da je postal bicikelj?

— To je čudno! Kako si more domišljevati, da je postal bicikelj?

= Oh, kaj bi si ne! Devet otrok imava in vsi so zahtevali, da jim kupi biciklje. Kdo se bo čudil, da je revez nazadnje znorel.

* * *

Ž e n a: Le molči, le molči. Že davno vidim, da me več ne ljubiš.

M o ž: No, če to vidiš, potem me pač tudi ti več ne ljubiš, zakaj prava ljubezen je slepa.

* * *

G o s p o d i č n a: . . . Veseli me pa, da si niste preveč k srcu vzeli, da sem odklonila vašo snubitev.

G o s p o d: O, prav nič — jaz sem namreč s svojim bratom stavil 50 K, da me ne boste vzeli in sem stavo dobil . . .

* * *

P e p č e k: Ti mama, ali se mora na lovu mnogo misliti?

M a t i: Kaj pa to prašuješ?

P e p č e k: Zato, ker papana, kadar gre na zajca, drugi dan zmerom tako glava boli.

* * *

— Ti, ali si že slišal, kaj se je zgodilo oficijalu Hruški? Žena mu je ušla!

— E?! Ta vrag ima pa res zmerom srečo.

* * *

Oče obišče nenadoma svojega sina - visokošolca in ker ga ne dobi doma, poskusi od gospodinje izvedeti, kako sin živi.

Oče: Kaj ne, moj sin je nekoliko nesoliden? Pozno prihaja domov in še kaj razgraja . . .

Gospodinja: Ne, gospod, to pa ni res. Vaš sin pride redno ali ob pol 10. zvečer domu, ali pa ga sploh celo noč ni.

* * *

Prvi študent: Ti se seliš?

Drugi študent: Da! Kdo pa bo stanoval tako daleč . . .

Prvi študent: Daleč — od šole?

Drugi študent: Ne, od zastavljavnice.

* * *

Mati: Kaj pa jočeš?

Pepček: Ata so me nabili.

Mati: Zakaj pa?

Pepček: Zato, ker so močnejši, kakor jaz.

* * *

— Gospod adjunkt Zelenec je jako skromen gospod.

= Kako to?

— Poglejte ga — lahko bi se zabaval s hčerko gospoda okrajnega glavarja, a kakor vidite, se je zadovoljil z natararico. Res skromen gospod.

* * *

— Ali že veš — Tončka se je dala fotografirati. Mislim, da jo je fotograf izvrstno pogodil.

= Zakaj pa to misliš?

— Ker neče nikomur svojo fotografije pokazati.

* * *

Poročnik (svoji bogati nevesti): Ah, draga Milka, čim sem se davi zbudil, sem moral takoj nate misliti.

Nevesta: Moral? Gotovo te je prebudil kak — upnik.

* * *

— Zakaj si se pa izselil iz svojega stanovanja?

= Gospodinja je postala tako radovedna, da je ni bilo več prenašati.

— Kaj pa je hotela?

= Neprestano je vpraševala, kdaj ji bom najemščino plačal.

* * *

Občinski lump Joško se je po tri-mesečnem zaporu vrnil na svoj dom. Koj prvi dan ga je srečal župnik in ga očetovsko opominjal, da naj se že poboljša.

Župnik: Joško, vzemite si moje besede k srcu in hodite v prihodnje po drugih potih, razumete, po drugih potih.

Joško: Ah, lepo jih prosim, kaj naj to pomaga, ko so pa na vseh potih žandarji.

* * *

Prvi postopač: Salamen-ska pravica, ki je nič ni . . .

Drugi postopač: Kaj ti pa je?

Prvi postopač: Vedno me na policiji zmerjajo, da nikoli nič ne delam. A tu beri kaj piše »Laibacherica«: »Kadar človek zasope, se nagne nad sto mišic.« Ali to ni dosti dela, saprament?

* * *

Žena: Sram te bodi, pohotnež, zapeljivec — zdaj koketiraš že s sosedovo pestunjo . . .

Mož: E, moj bog — komaj sem jo malo pod hrbtom pogladil in ji vzel par poljubčkov, pa že praviš; da ž njo koketiram!

* * *

O d v e t n i k : . Kaj pa prav za prav mislite, gospod? Vi ste bili zaradi konkurza obtoženi in vsled mojega zagovora oproščeni. Ali nič ne mislite, da je treba moj zagovor plačati?

K r i d a t o r : Gospod doktor — vaš sijajni zagovor in soglasna sodba visokega sodišča sta me popolnoma prepričala, da mi ni treba nobenih dolgov plačati.

* * *

— V soboto si rekel, da svoji ženi ne boš nikoli dovolil, voziti se na biciklju.

= Res je in ji tudi tega ne bom nikoli dovolil.

— A jaz sem jo ravno zdaj videl na biciklju.

= To je že mogoče — ona se pač vozi brez mojega dovoljenja.

* * *

— Vaše hčere so pa res jako pridne. Zvečer kar tekmujejo, katera bo prej doma — moje pa klepetajo in postajajo po ulicah . . . Kako ste pa svoje hčere naučili take rednosti.

— Na prav priprost način: tista, ki pride zadnja domu, mora drugo jutro obleke snažiti in zajtek skuhati . . .

* * *

— Kaj se pa tako jezno držiš?

— Kaj bi se ne. Taka kriza na denarnem trgu. Danes zjutraj sem hotel menjati stokronski bankovec — ali misliš, da sem ga imel?!

* * *

V a n d r o v e c: Gospod — mor-da imate kako delo zame.

G o s p o d: Ne — ampak nekaj Vam bom svetoval: Kupite si avto-mobil, pa boste prišli daleč po svetu in boste imeli vedno čez glavo dela z njim.

* * *

A n k a: Poglej to klop! Kako sladke spomine vzbuja v meni. Na tej klopi sem lansko poletje sedela in poslušala goreče ljubezensko razodetje . . . ah in ti poljubi.

M i n k a: Kdo te je pa poljuboval?

A n k a: Kdo? . . . To sem pa res pozabila.

* * *

— Lej, kako veliko fotografijo imaš! Kdo je pa ta mama?

= Prva moč našega gledališča.

— Ah? Ta je pa gotovo še izza njenih mladih let.

= Beži no! Ko je bila ta mlada, še sploh niso znali fotografirati!

* * *

Pijan postopač je dobil od stare gospe krajcar, a se zanj ni zahvalil.

S t a r a g o s p a: No, vljudni pa vi ravno niste.

P o s t o p a č: No, ali mar hočete, naj Vam za dva ficka napravim ljubezensko razodetje?

* * *

Z d r a v n i k: Ljubi gospod, nikar se nič ne bojte — s to boleznijo postanete lahko osemdeset let stari?

B o l n i k: Samo 80 let? Torej se mi je na slabše obrnilo, zakaj pred par tedni ste rekli, da s to boleznijo lahko postanem sto let star!

* * *

Odhajajoč na sejo damskega odbora, obstoji gospa Minka Hlebec na vratih svojega stanovanja in zapove:

Torej, mož, pazi na otroke, da kaj ne store in vi, otroci, pazite na očeta, da ne uide v krčmo!

* * *

F a j m o š t e r M a t e v ž: Ja — kaj sem slišal — ja — novo kuharico imaš — ja — kako pa — ja — kako si pa ž njo zadovoljen?

F a j m o š t e r J a k a: Oh — prmejš — orka — ali sem notri padel. Baba je res tako pobožna, kakor se drži.

* * *

Prva dama: Vsak človek je več ali manj vdan vražam. Jaz na primer s m v mladih letih vedno pila mrzlo kavo, da bi bila lepa.

Druga dama: Kakor je videti, ti ni to nič pomagalo.

* * *

Oče: Verjemite, gospod katehet, moj Joško je odlično praktičen talent.

Katehet: Ne vem . . . v šoli nič prav ne odgovarja . . .

Oče: Gospod — vprašajte ga za praktične stvari, pa boste videli, kako je bistroumen.

Katehet: No ja, saj hodi šele šest tednov v šolo.

Oče: Boste videli, gospod . . . Joško, pojdi sem in odgovarjaj. Čemu imaš lase?

Joško: Da jih češem.

Oče: Čemu imaš nos?

Joško: Da prste vanj vtikam.

Oče: Čemu imaš oči?

Joško: Da jih odpiram in zapiram.

Oče: Čemu imaš roke?

Joško: Da si lahko prste umivam.

Oče: Čemu imaš noge?

Joško: Da lahko hlače oblečem.

Oče: In kaj boš postal, kadar boš velik?

J o š k o: Fajmošter.

O č e: No, gospod katehet . . .
ali moj fant ni praktičen talent?

* * *

T u r i s t: Prosim Vas, povejte
mi, kako daleč je pa še do Račje ste-
ne? Kake štiri kilometre, kaj ne?

K m e t: Ja, ja, kaj takega bo.
Ampak če boste dobro hodili, zna
biti tudi samo tri kilometre.

* * *

S i n: Ata, kaj je pa to samo-
govor?

O č e: Samogovor . . . mja . . .
veš, ljubi fant . . . mja . . . samogovor
je vsak pogovor, ki ga ima mama z
menoj.

* * *

Ž e n a: Malo denarja bi potre-
bovala.

M o ž: Dobro, dobro! Kako ma-
lo pa?

* * *

Lastnik potujoče menažerije je
pozno ponoči prikolovratil hudo pi-
jan k svojemu stanovanjskemu vo-
zu. Ko je zapalil vžigalico je zagle-
dal pred seboj tигра, ki se je bil spla-
zil iz kletke. Ko je mož prišel k sebi,
je zavzdihnil:

Ježeš, kako sem se vstrašil . . .
mislil sem, da me čaka moja žena.

* * *

S o d n i k: V imenu njegovega veličanstva . . . zaradi konjske tatvine ste obsojeni na tri leta v ječo . . . Ali imate še kaj pripomniti?

O b s o j e n e c: Nič drugega, kakor da se mi zdite zelo zapravljivi s časom drugih ljudi.

* * *

Pred vojašnico je stal ves polk in gospod polkovnik je hodil od kompanije do kompanije in je vojake izpraševal, če imajo kake pritožbe. Med drugim se je ustavil tudi pred krepkim prostakom.

P o l k o v n i k: Ali ste zadovoljni?

P r o s t a k: Da, gospod polkovnik!

P o l k o v n i k: Ali je hrana dobra?

P r o s t a k: Izvrstna, gospod polkovnik.

P o l k o v n i k: Ali dobite vedno dovolj hrane?

P r o s t a k: Da, dovolj, gospod polkovnik.

P o l k o v n i k: A kako pa to, da se vsi drugi vojaki zaradi hrane pritožujejo?

P r o s t a k: Javljam pokorno, gospod polkovnik, da jaz ne jem menaže, ampak sem v kantini aboniran.

* * *

Gospa A.: Ali si ti res odslo-
vila svojo novo kuharico. Zakaj pa?

Gospa B.: Oh, veš — odslovi-
la sem jo, ker mi je bilo neprijetno,
da me je zasačila, ko sem jaz njen
krasni klobuk pred zrcalom pomer-
jala.

* * *

Fajmošter Jaka: Jej, jej,
jej Katra . . . huda bo . . . dvanajst
gospodov sem povabil . . . jej, jej, to
bo draga pojedina.

Katra: Draga. draga . . . A
kaj naj storimo.

Fajmošter Jaka: Veš,
kaj, Katra . . . še enega bom povabil,
da jih bo trinajst . . ., pa bom koj za-
čel govoriti, da bo eden umrl . . .

Katra: Ježeš . . . saj je res . . .
pa bo vsem apetit pokvarjen.

* * *

Velikomesten otrok zagleda pr-
vič živo kravo. Začuden obstoji, kaj-
ti poznal je krave samo po slikah.

Mati: Ali poznaš to žival?

Otrok: To je klava.

Mati: In kaj ima na glavi:

Otrok: Dva roga.

V tem trenutku je krava začu-
kala.

Otrok: Mama, na kateri rog je
pa klava zatlobila?

* * *

Prvi gost: A slišite, gospod krčmar... ta juha je zasoljena.

Krčmar: Mrrr...

Drugi gost: Slišite gospod krčmar... ali je to usnje ali meso.

Krčmar: Mrrr... mrrr...

Tretji gost: Gospod krčmar... to vam pa lahko povem, da sem že marsikak golaž zavžil, ki je bil boljši, kakor ta.

Krčmar (udari jezno ob mizo): Pa ne pri meni, permej... da ne pri meni.

* * *

Na javnem predavanju o Ameriki je predavatelj popisoval tudi razmere v Kanadi in med drugim povedal, da je tam mnogo več moških, kakor pa žensk. Šaljivo je dostavil: »Ker so ženitovanjske razmere v Kanadi izredno ugodne, moram čestitim damam le priporočati, da se tja izsele, če doma ne morejo dobiti moža.« Priletna gospodična je z užaljenim obrazom vstala in demonstrativno odšla proti vratom. Nastala je neprijetna tišina. Tedaj je pa predavatelj hudomušno zaklical odhajajoči dami:

»No, gospodična... tako zelo se pa kanadskim samcem vendar ne mudi...«

* * *

Na Polževem brdu je bila birma in po birmi imenitna pojedina. Nankrat je vstal fajmošter Jaka in začel podajati svojim tovarišem roko, želeč vsakemu »Lahko noč«.

T e h a n t: E, kaj pa misliš, Jaka, pa vendar ne pojdeš že domov?

J a k a: Ne, domov še ne grem, ampak posloviti se hočem, dokler Vas še poznam in razločim.

* * *

Ljudska bajka, razširjena na Štajerskem, pripoveduje:

Bog oče je nekega dne poklical sv. Petra k sebi in se je bridko pritožil, da spravljajo vinopivci na zemlji njegovo ime vedno z zvezo s slabim vinom.

Poslušaj jih, Peter, je rekel Bog oče. Letos je vino kislo in kako govore? **»Oh, moj Bog, kako je to vino kislo — oh, moj Bog, kako je to vino za nič.«** Tega ne maram več slišati.

Veš kaj, je rekel sv. Peter, stori, da bo prihodnje leto vino prav posebno dobro — bomo videli, kako bo potem.

Bog oče je storil, da je naslednje leto trta obrodila tako kapljo, kakor še nikoli in je poslal sv. Petra na zemljo poizvedet, kako ljudje zdaj govore.

Sv. Peter je dolgo izostal in ko se je naposled vrnil v nebesa je bil prav slabe volje.

No, Peter, je vprašal Bog oče, kaj pa pravijo ljudje letos, ko imajo tako kapljico kakor še nikoli.

Oh, gospod, je zavzdihnil sv. Peter, ti pa res nimaš sreče; stori kar hočeš, ljudje ti ne bodo hvaležni.

Tako? Kaj pa govore?

Oh, poglej na zemljo, je rekel sv. Peter. Videl boš, kako ljudje vrisujejo in pojo in se vesele in govore vmes: **Hudiča je to dobra kapljica!**

* * *

— Vi ste se oženili? No, kako pa kaj v svetem zakonu.

= No, tako . . . tako . . . Zdi se mi, da sem storil kapitalno neumnost, da sem se oženil.

— Kako pa to?

= Ker z ženo nisem dobil nič kapitala.

* * *

— Ali si videl Joška? Kaj se mu je pa zgodilo — obraz ima kar razmesarjen.

= Da! Bil je na Dunaju pri brivcu, kjer strežejo dekleta. Ravno ko ga je tako dekletko brilo — so pa začele tri miši po sobi begati.

* * *

— Jaz sem zoper žensko volilno pravico — iz narodno-gospodarskih razlogov.

= Kako to?

— Samo pomislite, če bi se stople — in si druga drugi trgale klobuke.

— Koliko tisočakov bi šlo v nič.

* * *

N a s v a t b e n e m o b e d u.

G o s p o d i č n a: Kaj pa se vedno smehljate? In tako srečen obraz delate, kakor da ste se vi danes poročili.

G o s p o d: Narobe! Srečen sem, da se jaz nisem poročil.

* * *

— Moj ženin se mi je snoči izpovedal in mi razodel vse skrivnosti svoje preteklosti.

= Ah . . . to je moralo biti jako interesantno . . . pikantno . . . ah . . .

— No, reči moram — jaz sem bila jako razočarana.

* * *

M e š č a n : Slišite, redar — zakaj pa ne primete tega človeka. Vsaj legitimirati bi se moral. Kaj niste slišali, da sem mu rekel, da je lump in falot?

R e d a r : Mislil sem, da imata političen pogovor.

* * *

— Slišal sem, da vas je vaš šef letos poslal na deželo na dopust.

— To ni resnično — samo uradne sobe je dal zeleno preslikati.

* * *

Žena: Pol ene je že..., tako pozno prihajaš in pijan, ves pijan..., čakaj! (Vzame metlo in začne moža pretepati.)

Mož: Škandal..., škandal vseh škandalov...! Pijan sem jaz..., ti pa se nedostojno vedeš...

* * *

Fajmošter Jaka in organist Šimen sta se že dober teden klatila po agitacijskih potih in tako se je zgodilo, da je organist pozabil na spodobnost in da se mu je nekaj človeškega primerilo.

Fajmošter: Šimen, Šimen — kako se vedeš! Ti res nisi za boljšo družbo.

Organist: Oh, gospod, saj tudi nič ne silim vanjo; jaz se večji del le njih držim.

* * *

— Kaj pa preteplate fanta — saj je mačka krožnik prevrgla, da se je ubil!

— Res je — a jaz sem član društva za varstvo živali.

* * *

— O, gospod revident! Kaj pa vi pri nas?

— Dopust imam — zaradi bolezni.

— Koliko pa imate dopusta?

— Toliko časa, da bom zdrav. Kadar bom zdrav, pa pojdem zaradi bolezni v pokoj.

* * *

M a t i: Tonček, bodi priden in daj gospodični odgojiteljici poljub.

T o n č e k: Tega pa že ne!

M a t i: Zakaj ne?

T o n č e k: Se bojim. Včeraj je dal papa gospodični poljub, pa ga je tako za uho udarila, da je bil ves rdeč.

* * *

Izdelovalec ženskega perila, gospod Jesenovec, je bil najboljši prijatelj nadoficijala gospoda Hrastovca.

Čudovito lepa gospa Hrastovka je nekega dne rekla svojemu možu:

— Daj mi 50 kron, treba mi je kupiti nekaj hlač in srajc.

— Pa jih ne kupi pri Jesenovcu — ta je drag, kar se da.

— To je že res — pa kaj bi rekel, če bi videl, da nosim perilo, ki ni pri njem kupljeno?

* * *

Zdravnik (na javnem predavanju): ... To zdravilo rabim že petindvajset let in nikdar še nisem slišal nobene pritožbe. Kaj dokazuje to?

Glas iz množice: Da mrličji ne znajo govoriti.

* * *

Žena: To ti pa povem..., če bi ti umrl, se koj zopet omožim.

Mož: Lahko! Mar je meni nesreča moža, ki ga ne bom nikoli poznal.

* * *

— Kaj pravite, gospod doktor, je rekel obtožen goljuf svojemu zagovorniku, ali ne bi kazalo, da bi med vašim zagovorom začel jokati.

— Ne bo škodovalo, je odgovoril zagovornik, ali šele kadar bom jaz pri kraju.

Obravnava je bila končana. Zagovornik je govoril in govoril. Ravno ko je bil zagovornik najbolj v ognju, je začel obtoženec strahovito jokati.

Tiho, je zašepetal zagovornik, nisem še pri koncu.

Oh gospod, je zašepetal obtoženec, mislim, da bo zame najbolje, če nehate.

* * *

Ž e n a: Sneg je zapadel..., ta teden bo pa predstava za balkanske ranjence... Na vsak način moram imeti nov plašč.

M o ž: Ježeš Ježeš..., kake žrtve zahteva ta vojna!

* * *

F a j m o š t e r: Ali ste vi župnik —?

M e ž n a r: Ne!

F a j m o š t e r: No, če sem jaz župnik — kako se potem vi upate zaukazovati take oslarije?

* * *

G o s t: Danes imate pri vas novo deklo, ki snaži posodo.

K r č m a r i c a: Kdo vam je pa to povedal?

G o s t: Nihče — primerjal sem odtiske prstov na krožniku in na kozarcu, pa sem uganil, da imate novo deklo.

* * *

Katehet je v šoli razložil dečkom svetopisemsko sporočilo o ribjem lovu sv. Petra.

— Tinček, je vprašal katehet, kaj je Izveličar mislil, ko je sv. Petru rekel, da naj v naprej ljudi lovi?

— Mislil je — da naj gre k žandarjem.

* * *

— Slišal sem, da so zamorci misijonarja Urbana ubili in snedli. Kaj ga niste mogli rešiti?

— Ah — ne; ko smo mu prišli na pomoč, je bil že črtan z jedilnega lista.

* * *

Gospa Hrastova je bila v blagoslovljenem stanu in je naročila temu primerno obleko. Krojačica ji je poslala račun:

Za eno blagoslovljeno obleko... šestdeset kron.

* * *

Sodni predstojnik: Torej, Joško Brajdič, jutri boste obešeni. Ali imate pred smrtjo še kako željo?

O b s o j e n e c: Ne bi rad, da bi me za vratom šegetalo... Preskrbite kar treba..., moj ovratnik ima številko 42.

* * *

— S posli je res križ! Pomisli, zadnjo nedeljo je moja hišna šla na ples — pa je vzela mojo plesno toaleto.

— O — to še ni najhuje! Moja hišna je vzela zadnjič na ples celo mojega moža.

* * *

Petletna Marica je bila od očeta ostro pokarana in se je nato strahovito razjokala. Ko ji je prvič zmanjkalo sape, je mati vzela robec, da bi ji otrla solze.

Le pusti, je rekla Marica, saj bom še naprej jokala.

* * *

M a t i (sosed): Naša Ančka je res nadarjena. V vsako prodajalno jo lahko pošljem, vse prinese prav in še nikoli ni nobenega ficka izgubila. Nikoli!

A n č k a : Veš, mama, danes je pa mesar rekel, da ne da nobene kosti več na upanje, dokler ne bo ves dolg plačan.

* * *

— To pa moram reči, prijatelj, tvoj sin pa zna. Zdaj je že zopet oglasil konkurz.

— Kaj zna — nič! Preveč je nervozen. Že s 30.000 kronami dolga napravi konkurz; mar bi počakal, da bi imel 50.000 kron dolga.

* * *

U č e n e c : Prosim, gospod profesor, kakšni so pa bili Ciklopi?

P r o f e s o r : Hm, to so bili ljudje, ki so imeli (pokaže na svoje čelo) tu oko, kjer drugi ljudje navadno nimajo nič.

* * *

Gospodična pride k zlatarju in mu zaupno predloži zlat prstan.

G o s p o d i č n a : Oprostite, da vas nadlegujem — rada bi vedela, če je ta prstan od pristnega zlata.

Z l a t a r : Brez skrbi, gospodična, to je pristno zlato; gospod, ki je ta prstan kupil, je še 60 kron zanj dolžan.

* * *

S l u g a : Prosim gospod doktor — med tem, ko ste bili vi v kavarni, je prišel neki pačient. Rekel je, da ga po ušesih trga . . .

Z d r a v n i k : Kaj ste mu pa rekli?

S l u g a : Naj pride jutri, za danes sem mu pa prepovedal pijačo in ukazal strogo dijeto.

* * *

Ko je bilo škofu nekoč posebno dolgčas, je šel bolnike obiskat. V bolnici je naletel na mladega moža, ki je izgledal zdrav in krepak.

Tak zdrav gospod, pa v bolnici, se je začudil škof. Saj izgledate sijajno! Saj kar cvetite zdravja!

Prevzvišeni, je ponižno zavzdihnila usmiljenka, ta gospod izgleda tako dobro, ker je šele dva dni v bolnici.

* * *

V krčmi sedita dva meščana čestitljive starosti in se menita o ženskah.

P r v i m e š č a n : Jaz sem v svojem življenju ljubil samo tri ženske — zdaj pa že davno ne maram nobene videti.

D r u g i m e š č a n : Jaz pa klečim celo življenje ženskam pred nogami in bom poklekal do smrti . . .

P r v i m e š č a n : Vi pretiravate.

D r u g i m e š č a n : Nič ne pretiravam — jaz sem namreč čevljar.

* * *

— Kaj se pa tako kislo držiš?

= Oh, ko sem tako nesrečen. Mlado ženo imam, pa je zmerom bolna.

— O, prijatelj, jaz sem še vse bolj nesrečen. Staro ženo imam, pa je zmerom zdrava.

* * *

P r v a d a m a (govori s ceste k oknu): Veš, ljuba prijateljica, hotela sem te obiskati, a moje novo krilo je tako ozko, da ne morem po stopnicah. Pridi malo dol.

D r u g a d a m a (govori z okna): Oh ne morem — moj novi klobuk je tako širok, da ne morem iz hiše.

* * *

— Kaj se pa smeješ, Pepček?

— Oh, teta, kaj se ne bi smejal, kadar delaš toaleta. Če se oblečeš, ni nič na tebi, kadar se slečeš, pa ni tebe nič.

* * *

Prvi užitninski paznik: Ti poglej tega-le gospoda — meni se zdi, da ima zajca pod suknjo.

Drugi užitninski paznik: Beži, beži — to je vendar nedeljski lovec. Če bi ta zajca ustrelil, bi ga v triumfu nesel v mesto, tako da bi vsa Ljubljana skup letela . . .

* * *

Kuharica Neža: Pravijo, da je tvoja gospa jako izobrazena.

Hišina Urška: Oh, izobrazena pa kar se da. Če me ozmerja, moram potem ves večer iskat po slovarju, kaj mi je prav za prav rekla.

* * *

Prva stara devica: Za Boga, ljuba prijateljica — ti jočeš — kaj ti pa je?

Druga stara devica: Oh . . . tako se bojim. Ženitovanjska agentura je prišla v konkurs . . . jaz sem bila tam vpisana . . . in zdaj me je strah, da me bodo šteli med inventar.

* * *

— Pisalni stroj — ta je hudičeva iznajdba.

— Kako to?

— Zato, ker vsi slišijo, če nič ne delaš.

* * *

G o s p o d : O, gospodična, angelj, jaz te ljubim . . . Daj da pijem slast tvojih poljubov . . .

G o s p o d i č n a : Stojte, gospod. Tako nadležni pa ne smete biti. Pustila sem, da ste me na cesti ogovorili, dasi vas še nikoli nisem videla. Šla sem z vami v restavracijo večerjat, uslišala sem vaše povabilo in šla z vami ob 11. ponoči na vaše stanovanje. A drugače vam vendar nisem dala prav nobenega povoda misliti, da vam bom še kaj več dovolila . . .

* * *

G o s p o d i č n a A.: Dandanes je že tako, da dobiš potom inseriranja v časopisih še najlaglje moža ali pa ljubimca.

G o s p o d i č n a B.: Oh, tudi to že ne pomaga. Že desetkrat sem inserirala; na »ženitno ponudbo« sploh nisem dobila nobenega pisma, na ponudbo »duševno prijateljstvo« sem pač dobila eno pismo, a to mi je pisal — moj papa.

* * *

G o s t : Dajte mi kurja jetra z gobicami.

N a t a k a r : Oprotite gospod, kakor vidite, so na jedilnem listu kurja jetra že črtana . . . jih ni več.

G o s t : Pri vas je pa vedno ravno to črtano, kar jaz najrajši jem. Mene sploh ne bo več sem.

N a t a k a r : Prosim potrpite malo, jedilni list, na katerem kurja jetra še niso črtana, vam koj pre-skrbim.

* * *

Miroljuben izletnik je po nesreči zašel v krčmo, kjer je kmalu nastal med fanti pretep. Izletnik je bežal, a predno je prišel iz hiše, so mu pretepači dva zoba izbili. Ko je stvar prišla pred sodišče, je obtoženi pretepač Matevž Klada ogorčen vzkliknil:

Kaj pa hodi tak gospod v krčmo, če nobenega špasa ne zastopi!

* * *

Ubog zakonski mož, ki mu je kruta usoda dala hudo ženo, je narokoval notarju svojo oporoko. Ko je vse pravično razdelil, je rekel:

Prosim, gospod notar, naj zapišejo še zadnjo mojo željo: Jaz hočem biti pokopan ob desnem zidu pokopališča, moja žena pa naj bo pokopana ob levem zidu.

* * *

— Kaj ste pa tako zlovoljni, gospod kolega?

— Kaj bi ne bil! Domače sitnosti. Ali vas vaša žena nikoli ne razjezi?

— Nikoli!

— In otroci vam ne delajo nobenih skrbi?

— Nikdar!

— Kako je to mogoče?

— Prav lahko — jaz namreč nisem oženjen.

* * *

M a t i: Ti porednež — dedek je tako bolan; ti pa tako razsajaš. Sedi k dedku in mu povej kaj prav vselega.

P e p č e k (sede kraj postelje): Ti, dedek, ali bo pri tvojem pogrebu godba svirala?

* * *

P r v i d i j a k: Ta-le naš kolega X. hoče menda po vsi sili napraviti maturo z odliko, dasi je neveden kakor zid.

D r u g d i j a k: Iz česa pa to sklepaš?

P r v i d i j a k: No, ker pripoveduje vsem profesorjem, kake sorodnike da ima v naučnem ministrstvu.

* * *

O č e: Kaj, ti čitaš »Narod« namesto da bi delal svojo šolsko nalogo? Če naloga ne bo ob šestih gotova, dobiš batine.

P e p č e k: Oh, že spet en ultimatum!

* * *

Š t e f k a: Kadar se umijem, pogledam vedno v zrcalo, da vidim, če je obraz popolnoma snažen. Ali ti tudi tako?

P e p č e k: Ne, saj vidim to na brisalki.

* * *

Ž u p n i k: Sramota! Kako ste mogli tako daleč pasti. Največji šnopsar ste v celi fari. Kdaj ste pa začeli šnops piti?

K m e t: Takrat gospod župnik, ko ste mi ga vi plačali, da sem pri volitvi z vami glasoval.

* * *

T o n č e k: Ali pojdeš nocoj v kinematograf?

P e p č e k: Ne, nocoj bom imel doma lepšo zabavo.

T o n č e k: Kaj pa bo?

P e p č e k: Moj bratranec pride in tega zmerom tako nabijem, da vsa hiša skup leti.

* * *

Škofova rdeča brošura je kateheta Kocinarja vzpodbodla in ga pripravila do spoznanja, da je treba večja dekleta samostanske šole seksualno izobraziti. Lotil se je tega pri prvi priliki tako-le:

Ve ste že tako velike, da vam ni več treba v bajke verjeti. To je pa bajka, da prinese štokrlja otroke ali da po Ljubljani priplavajo. Vse otroke ustvari ljubi Bog in sicer ob krepkem sodelovanju staršev.

* * *

Prijatelj A je dražil in begal svojega prijatelja B kolikor je mogel.

B: Beži no, beži, kaj se boš delal z mene norca!

A: O jej, koliko norcev se pa da napraviti iz tebe?

B (v naglici): Več že, kakor iz tebe!

* * *

Fajmošter Jaka se je zavaroval na slučaj doživetja in smrti. Pri zdravniški preiskavi se je razvil sledeči pogovor:

Z d r a v n i k: Za kako boleznijo je pa umrl vaš oče?

F a j m o š t e r: Natačno se ne spominjam, vem pa, da ni bilo nič posebnega.

* * *

— Kakšen razloček je med gijlotino in ljubeznijo?

= Nobenega — obe pripravita človeka ob pamet.

* * *

S o d n i k: To je brezprimerna surovost. S polno steklenico vina ste udarili svojega nasprotnika! Tu se pač vse neha. Ali veste kako olajševalno okolnost povedati?

O b t o ž e n e c: Vino je bilo tako lahko, da ga ni upoštevati.

* * *

— Kaj pa jočeš fantiček?

= Kaj ne bi jokal. Oče pravijo mami zmerom stara mačka, mati pa pravijo očetu stara kamela.

— Zaradi tega pa vendar ni tebi treba jokati.

= Kaj ne bi jokal! Če so mama mačka, oče pa kamela, kaj sem pa potem jaz?

* * *

— Povej vendar, kako si naredila, da tvoj mož ni nič zabavljaj, ko se ti je pečenka osmodila?

— Čim sem videla, da je pečenka osmojena, sem rekla svojemu možu, naj malo nanjo pazi, ker imam še nujen opravek. Ko sem se vrnila, sem pa moža oštela, da ni bil pazljiv.

* * *

— Ne zamerite, prijatelj, da vas nekaj vprašam. Za svoji hčeri, ki se učita peti, plačujete kar po štiri kro-
ne od ure? Ali ima to učenje kak
uspeh?

= Mislím da! Glejte, sosedovo
hišo so lani cenili na 70.000 kron —
letos sem jo pa jaz dobil za 50.000
kron. Ali ni to lep uspeh?

* * *

Ž e n a: Oh — ta pogreb — kra-
sen, res krasen je bil...

M o ž: Mhm...

Ž e n a: In pevsko društvo »Sra-
ka« je pelo — oh, krasno... Koj jutri
pristopi temu društvu, da bo tudi pri
tvojem pogrebu pelo.

* * *

Vi ljubite mojo Vero?

— Da, ljubim jo in snubim jo!
Prosim, dajte mi jo! Za doto ne
vprašam mnogo, samo manj, kakor
40.000 ne sme znašati.

* * *

— Zdaj sem uganil, kaj bom za-
čel. Z novim letom otvorim pisarno
za ženitovanjska posredovanja.

= Ali imaš pa tudi dovolj kapi-
tala za tako stvar?

— Seveda — šest neomoženih
hčera.

* * *

Več sto turških vojakov je pred Črnogorci zbežalo na avstrijska tla, kjer so jih prijeli in jih odpeljali v nemške Liberce na Češkem. Tam so jih avstrijski oficirji radovedno ogledovali.

Eden oficirjev: Kako se vam pa kaj dopade pri nas?

Turek: Izvrstno — zdi se nam, **kakor da bi bili doma.**

* * *

— A psa ste kupili — za stražo? No, kako ga boste pa klicali?

= Sultan!

— Nikar! Tega se dandanes nihče več ne boji.

* * *

— O, gospod profesor, vi ste prišli sami — a zadnjič ste obljubili, da pripeljete gospo soprogo seboj.

— Ah, raca na vodi — zato se mi je ves čas zdelo, da sem nekaj doma pozabil!

* * *

Prvi gost: Za konec gostije nam bo pa domača hči zapela nekaj pesmi.

Drugi gost: Saj sem si koj mislil, da se zgodi kaka nesreča, ker sem prevrnil solnico.

* * *

N e v e s t a: Ali mi boš vedno zvest?

Ž e n i n: Kaj sem mar prorok, da bi to vedel?

* * *

Pozno ponoči sloni ob uličnem vogalu mož in gleda v temo, od druge strani pa se priguga moška postava.

— Ha — kaj ti tukaj prijatelj? Kaj pa čakaš?

— Čakam, da bo Balkanska zveza sklenila mir s Turčijo.

* * *

M a t i: Kaj, Jožica, ti čitaš knjigo o pravilni vzgoji otrok. Kaj pa te to zanima?

H č i: Videti hočem, če si ti mene pravilno vzgojila.

* * *

Tat je bil obsojen na osem mesecev težke ječe.

S o d n i k (obtožencu): No, sedaj ste slišali, kaka kazen vam je prisojena; ali jo sprejmete ali se boste pritožili.

O b s o j e n e c: Ne, gospod sodnik — pritožil se bom potlej, če bo košta preslaba.

* * *

Pobalinček stopi kar najbližje k blagajnični lopi cirkusa.

Blagajničarka: Želite mladi gospodič vstopnico?

Pobalinček: O ne.

Blagajničarka: Potem se pa poberi stran, smrkavec ušivi (ga brcne izpred blagajne) lump zani-krni.

* * *

Gospodična Julka se je spreha-jala po livadah in trgala rožice. Na-šla je grm, na katerem so rasle lepe črne jagode. V bližini stoječ kmet je občudoval gospodično Julko in nje-na prevelika usta. Gospodična Julka ga je prijazno vprašala:

— Prosim, ali so te jagode užitne?

— O seve, je hitel kmet zatrje-vati, naj jih le jedo — njim bodo do-bro storile — te jagode namreč usta skupaj vlečejo.

* * *

— Davi sta se dva konja splaši-la. Kakor nora sta divjala . . . jaz pa sem skočil pred nju, dvignil roki, za-kričal, pa sta se ustavila . . .

— Prava reč; snoči je dirjal fija-ker po ulici — jaz sem samo prst vzdignil, pa se je ustavil.

* * *

— Oh, mamica, nikar mi ne prevrtaj ušes, jaz ne maram uhanov nositi.

= Nič se ne boj, hčerka, to mora biti. Ljubi Bog, hoče tako.

— Oh, če bi Bog tako hotel, bi mi bil pa sam ušesa prevrtal.

* * *

V malem mestecu so dobili k okrajnemu glavarstvu novega komisarja, nemškega barončka, ki se je odlikoval po urnebesni domišljavosti in neumnosti.

Prvi dan so se mu domači imenitniki v gostilni predstavljali. Lekarnar je to storil z besedami: »Dovolite gospod komisar . . . jaz sem apotekar X.«

Ogorčen je dejal nemški baronček: »Dovolite, jaz nisem komisar, nego vladni komisar; jaz tudi vam ne pravim tekar, nego apotekar.«

* * *

Katehet je bil v nunski šoli razložil učenkam reformacijo, seveda po svoje, ter potem poklical dvanajstletno Miciko in jo vprašal: Kaj je reformacija.

Reformacija, ja reformacija — to je če ženska ne nosi moderca.

* * *

S o d n i k : Vi torej priznate, da ste Jožeta Korena s steklenico po glavi udarili?

O b t o ž e n e c : Da, a zakaj me je dražil.

S o d n i k : Zakaj ga pa niste najprej posvarili, naj neha.

O b t o ž e n e c : Saj sem ga dve za uho sem mu dal, ko pa še ni nehal, sem ga s steklenico.

* * *

S i n k o : Ata, kaj pa je to: ofenziva in defenziva?

O č e : Vidiš, sinko, — hm — kako bi ti to najbolje razložil — no, to je tako: Kadar me mama nabijejo in moram pod mizo, takrat sem jaz v defenzivi, če pa jaz mamo premagam, sem pa v ofenzivi.

* * *

P o l i c i j s k i k o m i s a r : Torej vi ste dali svoji ženi v unijonski kletj zaušnico.

A r e t o v a n e c : Da!

P o l i c i j s k i k o m i s a r : Zakaj pa?

A r e t o v a n e c : Ker je unijonska klet silno akustična. Ena klofuta odmeva osemkrat.

* * *

Začetkoma šolskega leta je učiteljica v prvem razredu izpraševala deklice o njih razmerah in tudi vprašala, če zna katera peti.

— Jaz, se je oglasila šestletna deklica.

— No, katero pesem pa znaš?

— Na peci je pula, na puli pulan, na postlji . . .

* * *

J a k a : Mejš — kako se mi to dobro zdi — časopisi že spet o meni pišejo.

J o ž a : Kaj pa pravijo?

J a k a : Da je v Šiški 4000 prebivalcev. Eden teh sem jaz.

* * *

S t a r a d e v i c a : Ti moški so sami hudiči . . .

P r i j a t e l j i c a : Kaj pa se ti je zgodilo? Saj sta si z enim dopisovala . . .

S t a r a d e v i c a : Da! Na mojo »Ženitno ponudbo« sem dobila prijazno pismo . . . nekaj časa sva si dopisovala . . . Včeraj sem mu poslala svojo fotografijo . . . veš tisto, na kateri sem naslikana s svojim šipseljnom . . . no in danes je prišel, pa je vprašal . . . če mu šipseljna prodam . . .

* * *

Gospod Joško Hrastolomec je navdušen turist. V najhujši zimi hodi na gore. Tudi v nedeljo zjutraj se je odpravil in pri slovesu rekel svoji ženi:

»Torej, srček, če pojde vse v redu, bom ob osmih doma, če se zamudim, bom ob devetih, če me pa do pol desetih ne bo, sem se ubil.«

Ob devetih je sedla gospa Hrastolomka za mizo in povečerjala — sama.

Ob pol desetih je legla v posteljo in čitala roman — sama.

Ob desetih je upihnila luč in zazevala ter kmalu zaspala z vzdihljajem:

»Revež se je gotovo ubil.«

* * *

— Ti, Reza, kaj je res tvoj ženin ušel . . . ?

= Ga bom že nazaj dobila, saj ga išče policija s tiralnico.

* * *

V zapore so pripeljali starega lumpa, ki je večji del svojega življenja prebil v ječi.

J e t n i š n i č a r : Kaj si že spet tu, Matevž — pa za Božič.

L u m p : Ravno v božičnem času je najlepše tam, kjer je človek najbolj domač.

* * *

— Moja nova plesna obleka ve-
lja 700 kron.

= Kako jih boš pa plačala?

— Saj ravno o tem premišlju-
jem: ali naj riskiram vihar, pustim
moža plačati in ostanem poštena ali
naj bom pametna in pustim koga
drugega plačati.

* * *

Gospa Meri Čebularjeva je svo-
jo hčerkico, petletno Madleno Čebu-
larjevo jako skrbno vzgojevala in
zlasti gledala na spodobno vedenje
in fino izražanje.

Pri sprehodu se je zgodilo, da se
je Madleni izpodrsnilo in je padla. V
bližini stoječa gospa je otroku poma-
gala na noge in nežno vprašala:

»Kam si se pa udarila?«

»Vis-à-vis od trebuha,« je za-
stokala Madlena.

* * *

— Kaj, vaš soprog je bolan?

= Da, gospod doktor! Oh, po-
mislite. Ko sva praznovala srebrno
poroko, naš je bilo slučajno trinajst
pri mizi. Moj mož je pa rekel: Štiri-
najst nas bo — bom pa jaz za dva
jedel in pil. No in zdaj leži že osem
dni, tako si je želodec pokvaril.

* * *

— Ali so pa ti podplati tudi res dobri in trpežni.

= To so najboljši amerikalanski podplati — garantiramo vam, da bodo **eno celo leto držali**.

— Ampak zgornje usnje se mi ne zdi posebno . . .

= Lepo vas prosim, **teh par tednov**, kar bodo držali podplati, bo zgornje usnje tudi držalo!

* * *

— Hišo sem kupil — na severu od nje je strojarna, na jugu plinarna, na vzhodu delajo jesih, na zapadu pa milo.

= Lepo soseščino imaš.

— No, eno vedno lahko natančno povem: od katere strani piha veter.

* * *

Predavatelj: Eno je statistika zanesljivo dognala: da so blondinke dosti bolj prepirljive, kakor črnolaske.

Poslušalec: Ali je to res?

Predavatelj: To je popolnoma dognano.

Poslušalec: Potem je moja žena blondinka, pa si lase črno barva.

* * *

Zgodovina gaskognske rodovine Galard se začena tako-le:

Galard I. je bil oče Galarda II. čigar sin Galard III. je rodil Galarda IV. Potem je Bog ustvaril svet.«

* * *

Učitelj (samec): Gdč. koleginja ste dobili draginjsko doklado?»

Učiteljica: »Ne g. kolega. Ste jo dobili mogoče vi?»

Učitelj: »Tudi ne. Baš premišlujem, kako bi maščeval to drzno krivico.«

Učiteljica: »Vi se prav lahko maščujete. Ko bi se jaz mogla tako!»

Učitelj: »Moja častna beseda, da storim vse, samo svetujte mi kako.«

Učiteljica: »Vzemite me za ženo in dobite 25 % doklado kot oženjenec in to brez vsakega preklica.«

* * *

Gospa: Poglej, to so majolike ... po 200 let so stare ... pazi nanje ... veš, 200 let so stare.

Nova hišina: Nič se ne bojte, gospa, saj ne bom nikomur povedala, da so tako stare; saj izgledajo, kakor bi bile nove.

* * *

G o s p a : Torej, Johana, kaj je rekel živinozdravnik, ko je našega psička preiskal?

H i š i n a : Rekel je, da je pes nervozen in da milostiva ne smete več peti in na klavir igrati, če hočete, da ozdravi.

* * *

— Kam pa jutri zvečer?

= Ne vem!

— In pojutrišnjem?

= Tudi ne vem. Za petek zvečer sem pa povabljen . . .

— Vidiš in ravno za petek, sem te hotel tudi jaz povabiti.

* * *

N a r e d n i k : Poglej, Janez, če bi zdaj nastala vojska in ti bi bil zadet in bi ležal na bojnem polju. Krog tebe bi se podili sovražniki, ti bi pa imel še puško in pet strellov. Kaj bi storil če bi videl, da se ti od ene strani bliža sovražnik od druge pa gospod regimentsarcat?

R e k r u t : Ne vem.

N a r e d n i k : Osel! Sovražnika bi se vendar branil in čakal, da pridejo gospod gospod regimentsarcat.

R e k r u t : Nak! Raje bi se branil gospoda regimentsarcta in čakal, da pride sovražnik.

* * *

Učitelj Ciril: Veš kaj, kolega, odkar so se učiteljstvu razdelile druginjske doklade, katerih seveda midva nisva bila nič deležna, iznašel sem za Slomškarje nov izraz.

Učitelj Metod: Kakšnega pa? Radoveden sem!

Učitelj Ciril: Žlindrovci!

Učitelj Metod: Imenitno! Zakaj pa tako?

Učitelj Ciril: Zato, ker jim je naš deželni odbor kot strankarsko nagrado (ne druginjsko doklado) razdelil 25% in 20% žlindro.

Učitelj Metod: Potem so pa tudi oni naši tovariši in tovarišice, ki niso Slomškarji ter so dobili 10% doklado »žlindrovci«.

Učitelj Ciril: Beži no! Saj 10% žlindre sploh ni!

* * *

Pepček: Mama, mama — pri hišini leži tuj gospod v postelji.

Mati: Ni mogoče!

Pepček: Pa pojdi gledat.

Mati: Pojdiva.

Ko prideta mati in Pepček do vrat se Pepček ustavi.

Pepček: E — 1. april — pri hišini ne leži noben tuj gospod, ampak — papa!

* * *

G o s p a : Slišite, Minka, zdaj pa mora tega enkrat konec biti. Tri mesece ste zdaj za kuharico pri nas in moj mož se vsak dan pritožuje. Enkrat ni juha za nič, drugič je riba zasoljena, tretjič je pečenka prismojena . . . sploh noben dan ni vse v redu.

K u h a r i c a : Oh, gospa, kako se vi meni smilite. Takega moža, ki zmerom nerga, bi pa res ne marala imeti.

* * *

U č i t e l j : Kje si pa bil tako dolgo? Skoro $\frac{3}{4}$ ure si zamudil.

U č e n e c : Prosim, ata so me doma rabili.

U č i t e l j : Kaj ni mogel kdo drugi tega opraviti?

U č e n e c : Ne.

U č i t e l j : Čemu so te pa ata rabili?

U č e n e c : Da so me s štabrom nabili.

* * *

G o s t : Slišite — to je pa že od sile — v prikuhi sem našel košček stekla . . .

K r č m a r i c a : Vi imate pa res srečo, da ste to steklo našli. — Kaj bi se vam bilo lahko zgodilo, če bi je bili snedli.

* * *

S l o m š k a r : »Dobil sem 25% doklado, sedaj te pa dušica, precej lahko poročim.«

S l o m š k a r i c a : »Ne bo nič, gospod kolega, izgubila bi 25% doklado, česar bi mi pa bilo žal.«

S l o m š k a r : »Tako j tečem k poslancu Jakliču in mu rečem, da vsi klerikalni samci prestopimo v napredno stranko, ako deželni odbor ne poviša 25% draginjske doklade oženjenim na 50%, kajti drugače kaže nam »Slomškarjem« izguba.«

* * *

Nagrobni napis.

Da mene krije ta rani griček,
So babe krive in dobri cviček.

* * *

G o s t : Kako pa to, da je danes že tretji dan na jedilnem listu zajec.

N a t a k a r i c a : Ker je ta zajec kanalčka snedel.

* * *

K o m p o n i s t : Ne vem, kako je to, da sem samo ponoči razpoložen za komponiranje.

L i b r e t i s t : To je vendar štara stvar, da se ponoči najlaglje krade.

* * *

Nesrečnega izletnika je dohitel dež. Bežal je po blatni cesti in se rešil v kmečko krčmo. Ves blaten in premočen je čepel pri peči in se krepčal z godljo, edino stvarjo, s katero so mu mogli postreči.

Krčmarica se je široko postavila sredi sobe, gledala deževanje in rekla:

— Pa mora res sitno biti . . . človek gre na izlet . . . pa pride taka svinjarija.

Res, je zavzdihnil izletnik, ali ste jo sami izkuhali?

* * *

G o s t i n č a r: No, Vi zopet v celem zasedanju državnega zbora niste ust odprli.

P o g a č n i k: Ravno tolikrat, kakor Vi.

G o s t i n č a r: To ni res!

P o g a č n i k: Res je, kadar ste Vi govorili, sem jaz zeval.

* * *

G o s p a N e t k a: Kaj — nič nisi slišala, kako je ponoči grnelo in treskalo? O, to si pa morala spati kakor medved.

G o s p a Z o f k a: Tisto ne — spala nisem skoro nič — ampak moj mož je smrčal . . . tako, da še treskanja ni bilo slišati.

* * *

V časopisih je bilo pod rubriko »izgubljeno in najdeno« čitati: Dne 25. t. m. je bil izgubljen na potu od Goršeta k Figovcu, k Zeksarju, k Slonu, k Fiali, k Mraku, k Zupanu, k Frlicu, k Činkoletu, k Fajmoštru, k Belemu volku, k Roži, k Zlatorogu in v Narodno kavarno briljantni prstan . . .; pošteni najditelj naj ga odda pod naslovom »sveta vojska« . . .

* * *

Župnik Matjok je imel svoj melanholični dan in je v izobraževalnem društvu bridko tožil, kako je svet pokvarjen.

»Pa ta znanost, ta znanost,« se je končno razjokal župnik, »nebeški oče kmalu ne bo vedel, kako naj grešne ljudi kaznuje. Časih je poslal kugo, pa dandanes jo zdravniki kar zaduše; časih je poslal lakoto, dandanes pa pripeljejo žito iz Amerike in država daje podpore; časih je poslal točo, pa dandanes je že vsak bajtar zavarovan zoper točo in zoper ogenj, no, in smrt tudi ni nobena kazen več, ko je že vse zavarovano za ta slučaj. S čim pa naj bog ljudi kaznuje?«

»Z neumnostjo, gospod fajmošter,« je zaklical učitelj in je 14 dni pozneje dobil 25% draginjsko doklado.

* * *

Trgovec, ki je bil vedno slabo oblečen, se je ravno razgovarjal z nekim potnikom, ko je prišla v prodajalno jako elegantno oblečena trgovčeva hči. Po kratkem pomenku z očetom je zopet odšla.

A slišite, gospod, je rekel potnik šaljivo, gospodična ima pa v toaletnih stvareh ves drugačen ukus, kakor njen oče.

Ja, ja, je odgovoril trgovec, a ona se tudi oblači po modnem žurnalu, jaz pa po glavni knjigi.

* * *

Fajmošter Urban je bil svojega soseda fajmoštra Urha zatožil škofu zaradi malenkostnega greha. Urh je prisegel, da se bo za to maščeval in porabil je prvo priliko. Pri tehantu je bila pojedina. Ko so bili gostje do dobra siti, so začeli piti, pušiti in se pomenkovati. Končno se je zasukal pogovor na sanje.

Meni se je snoči nekaj prav posebnega sanjalo, se je sladko oglasil Urh, a ne vem, če bi smel povedati; sanjalo se mi je o dragem tovarišu.

Kar povej, kar povej, so se oglašali gospodje in tudi Urban je zaklical svoj povej.

No, naj pa bo, je dejal Urh. Sanjalo se mi je, da sem umrl in da sem moral po 2000 klafter visoki lestvi splezati v nebesa. Pod lestvijo je stal

angelj, ki me je prav prijazno sprejel. Ta lestev pelje v nebesa, je rekel angelj in mi je dal velik kos krede. Plezaj po tej lestvi. 2000 klafter je visoka. Med potoma misli na svoje grehe in čim se katerega spomniš, pa naredi s kredo na lestev črto. Če ne boš vseh grehov zapisal, pa te ne bodo pustili v nebesa. Jaz sem začel plezati. Spomnil sem se le enega samega greha in zato sem prišel hitro naprej. Preplezal sem že kakih 1500 klafter, kar pride po lestvi od zgoraj dol — kdo misliti? — moj ljubi tovariš in sosed Urban. Ah, Urban, sem zaklicala, ja kam pa greš. In veste kaj mi je rekel: »Tretjič grem že k angelju po kredo.«

* * *

Gospodična Olga se je kar najskrbneje oblekla in je zmagujoče stopila v salon, kjer je sedel gospod Pavel, ki ga je hotela očarati. A kako se je začudila, videč svojo sestrico Matildo, ki je sedela gospodu Pavlu na kolenih . . .

Matilda, kako se pa obnašaš, je z ogorčenjem zaklicala gospodična Olga. Kaj te ni sram? Koj pojdi dol.

Zakaj pa, je zaklicala Matilda, jaz sem bila prva na tem kolenu in se ne bom vedno tebi umikala.

* * *

— Mama, ali me boš nocoj zopet kopala?

— Da, srček!

— Ali — saj sem bila ves teden pridna.

* * *

V e l e t r ž e c: Firma Meden & Figar ne bo ničesar več pri nas naročila? Ali Vam je to Meden sam izrecno rekel?

P o t n i k: Rekel tega pač ni, a razumeti mi je to dal.

V e l e t r ž e c: Na kakšen način Vam je dal to razumeti?

P o t n i k: Čim me je zagledal, je poklical svojega kompanjona Figarja.

V e l e t r ž e c: In potem?

P o t n i k: Potem sta me po stopnicah pahnila.

* * *

K u h a r i c a: Ne zamerite, gospa, jaz Vam moram službo odpovedati. Pojdem k gospe Malinovki, ker nima nič otrok . . . prosim, če bi mi dali dobro spričevalo.

G o s p a: Tako izvrstno spričevalo Vam bom dala, da takega še nobena kuharica na svetu ni dobila. Gospa Malinovka je namreč moja smrtna sovražnica.

* * *

Fajmošter Matevž: Ti —
hk — kaj sem hotel reči — a ja —
hk — ali si že slišal — hk — naš te-
hant, hk — je postal paralizik.

Fajmošter Jaka: Hk —
hk — hk — ali je to — hk — še več
kakor — hk — konsistorijalni — hk
— svetnik?

* * *

— Vam je stric umrl? Moje so-
žalje! Bil je menda že jako star?

= 82 let.

— Lepa starost. Ali je bil v teh
letih tudi duševno zdrav?

= To bomo šele spoznali, ko bo
njegov testament odprt.

* * *

Sodnik: Torej, obtoženec, vi
priznate, da ste policaja udarili z
dežnikom. Ali ste to storili v afektu?

Obtoženec: Ne, gospod
sodnik, v oštariji.

* * *

Strašno mora biti, je zavzdihnila
posebna prijateljica petja, če taka
operna pevka kar naenkrat zapazi,
da je izgubila glas.

Da, to mora biti strašno, je od-
govoril gospod, ampak še dosti stra-
šnejše je, če pevka sploh ne zapazi,
da je izgubila glas.

* * *

Voda je utrdila gospodu svetniku zdravje in od takrat zahteva, da se mora njegova rodovina vsak dan kopati. Nekega dne so dobili novo deklo. Ta ves teden ni porabila prilike, se kopati, kar je v hiši vzbudilo občno nevoljo. Končno se je štiriletni Pepček čutil poklicanega, da posreduje.

Micka, je rekel, ali ne veste, da bi Vas papa rad gledal, kadar se kopljete?

* * *

Prva umetnica: No, veš, vsega pa tudi ni treba verjeti, kar o koleginjah slabega govore . . .

Druga umetnica: No, samo da se lahko naprej pove.

* * *

Lahkoživ gospod najboljših let je imel dve hčerki v starosti 14 in 16 let. Nekega dne je izvedel, da je imela mlajša hčerka ljubezenski sestanek z nekim gimnazijcem. Poklical jo je pred sebe in jo primerno podučil in oštel ter svojo pridigo zaključil z besedami:

Ravnaj se po vzgledu, ki ti ga daje tvoja starejša sestra.

Oh, papa, je odgovorila ošteta hčerka, saj vendar veš, da je Erna svoj značaj podedovala po mami, jaz pa — po tebi.

* * *

Ž e n a: Ali še veš, ljubi Maks ...
v najhujšem mrazu sva se zaročila.

M o ž: Da, da ... če se spomnim, me še danes zazebe ...

* * *

M o ž: Zdravnik je rekel, da moram vsak dan eno uro drva cepiti.

Ž e n a: No, ali boš to delal?

M o ž: Da — jutri bom kupil poseben gozd.

* * *

Gospod nadporočnik se je s svojo mlado soprogo povrnil z ženitovanjskega potovanja. Našel je svoje novo stanovanje v najlepšem redu in je pohvalil »burša«, ki mu je bil zdaj dodeljen.

»Jutri zjutraj me zbudi ob šestih,« je zvečer naročil »buršu«.

Naslednje jutro je »burš« najprej deset minut trkal na vrata in ker se nihče ni oglasil, je vstopil v sobo in začel stresati oficirja:

»Gospod nadporočnik — šest je ura.«

Nadporočnik se ni prebudil, pač pa se je prestrašena vzravnala njegova žena. »Burš« jo je pa nežno potisnil nazaj na posteljo, rekoč:

»Vi lahko naprej spite, gospodična; to je navada pri vseh oficirjih.«

* * *

Mati: Ti nesrečna, zavržena ženska — kdo je tisti, ki te je zape-ljal, kako se piše?

Hči: Ne — ne — vem — sem videla samo njegov — monogram.

* * *

— Ah, fantič moj, — tako hudo mi je — žrtvovala sem ti svoje dobro ime . . .

— Nič se ne žalosti — vsaka kupčija je združena s stroški.

* * *

Dva krščena Žida sta se nekaj sprla in drug drugega prav nekrščan-sko zmerjala.

— Ti lump, grdi, ti si sin tistega Judeža, ki je našega Izveličarja za trideset srebrnikov prodal.

— Kar molči! Če bi bil tvoj pra-oče v Jeruzalemu vedel za tisto kup-čijo, bi bil Izveličarja še za dvajset srebrnikov prodal.

* * *

— Moj sin — o, moj sin, ta bo nekaj izrednega, nekaj prav poseb-nega . . . *

— Kako pa to veste?

— Pomislite! Rojen je 12. 12. 12 ob 12. in 12 min. — to vendar ne mo-re postati človek, kakršnih je na tu-cate.

* * *

— Kako pa, draga prijateljica, vaša hči? Ali je srečna v zakonu?

— Srečna! Njen mož se pričo nje še ust ne upa odpreti. O, že zdaj se vidi, da je nad tem zakonom božji blagoslov.

* * *

P e s t u n j a: Moj novi častilec je posojilnični uradnik.

K u h a r i c a: Tega ti že ne verjamem; posojilnični uradniki so nobel gospodje.

P e s t u n j a: Moj je tudi nobel; koj prvi večer sem mu morala posoditi dvajset kron.

* * *

Ž e n a: Glej, ljubi mož, ti si pri tolikih društvih — ali bi ne mogla tudi jaz nekaterim pristopiti?

M o ž: Čemu pa to?

Ž e n a: Da bi bila sem in tam kak večer v tvoji družbi.

* * *

G o s p a: To vam pa koj povem, Nežka, če imate ljubimca — v kuhinji ga ne maram videti.

S l u ž k i n j a: Nič se ne bojte, milostiva; moji ljubimci hodijo k meni samo kadar gospe ni doma.

* * *

Lastnik menažerije: Vi bi radi stopili pri meni v službo. Ali ste vajeni živali?

Hlapec: Kar sem živ, sem takorekoč vedno pri konjih.

Lastnik menažerije: To je že nekaj, a ne dovolj. Glavna stvar pri meni je prisotnost duha. Če bi na pr. tiger uskočil iz kletke — kake korake bi vi napravili?

Hlapec: Gospod — prav dolge.

* * *

— Kaj pa rečeš svoji ženi, če prideš pozno ponoči domov?

= Jaz rečem samo »dober večer«, vse drugo pove potem moja žena.

* * *

Župnik Jaka pride k bolnemu in brezzobemu starčku, da ga spove. Starček pa o tem neče nič slišati. Nazadnje mu pravi župnik Jaka:

»Če umrete neprevideni, pridete v pekel.«

Bolnik pa se mu prijazno nasmeje in odgovorii:

»Jaz sploh ne morem priti v pekel, ker tam je jok in stok in škripanje z zobmi, jaz pa nimam zob in ne morem ž njimi škripati.«

* * *

— Ali je res — profesor dvo-
pičnik se je razročil?

= Da!

— Kaj je pa vzrok.

= Naročil je šopek, da bi ga
svoji nevesti poslal... a ga je poza-
bil položiti v škatljo ter poslal praz-
no staro škatljo z napisom: To si ti.

* * *

I g r a l e c: Strašni časi... de-
narja nič... draginja taka... v so-
boto mi bodo na licitanti prodali vse
pohištvo...

B l a g a j n i k: Bodite veseli...
boste vsaj spet enkrat videli, kaj je
razprodana hiša.

* * *

Ž e n a: No, sitnež sitni, danes
vendar ne boš rekel, da je juha
slaba.

M o ž: Ni ravno slaba, ali neka-
tere žlice tudi niso bile dobre.

* * *

P r o f e s o r: Janez Koštrun —
ali ste vi svojo nalogo res sami spi-
sali:

D i j a k: Da, gospod profesor,
samo pri umoru Julija Cesarja mi je
stric pomagal.

* * *

— No, srečni oženjenec — zdaj si brez dolgov. A povej; ko si z doto svoje žene plačal dolgove — ali ti je kaj ostalo?

— Da! Žena mi je ostala.

* * *

Lakaj Joško je napravil na gospoda grofa pismeno prošnjo, naj mu dovoli nositi brke.

Gospod grof je zapisal na prošnjo: »Dovoljujem brke nositi, a samo izven službe.

* * *

Sodnik: Preidimo na zasliševanje prič. Prva priča Natan Bauhgedanke.

Priča: Tu!

Sodnik: Torej vi ste Natan Bauhgedanke. Vaš poklic?

Priča: Agent.

Sodnik: Vere?

Priča: Katoliške.

Sodnik: Tako — katoliške? Koliko ste stari?

Priča: Ne vem.

Sodnik: To morate vendar vedeti — sicer pa imate krstni list.

Priča: Da, gospod sodnik, krstni list imam — a če bi po njem računal, bi bil šele šest tednov star.

* * *

— Gospod pristav, kako sodite vi: ali je bolje, da so ljudje malo časa zaročeni ali dlje časa?

— Mislim, da je bolje, če so dolgo časa zaročeni; čim dlje so zaročeni, tem manj časa so potem poročeni.

* * *

Pri porotni obravnavi proti nekaterim »anarhistom« so prinesli v razpravo dvorano tudi več škatelj za sardine, ki so jih nezmotljivi sodni izvedenci proglasili za bombe.

Med porotniki je bil tudi zelo nehraber gospod, ki je nekaj časa nemirno gledal bombe in se potem oglasil za besedo.

Prosim, gospod prezident, te-le bombe... tik pred klopjo porotnikov... prosim... saj bi se znala zgoditi kaka nesreča...

Ah, kaj, je zarenčal prezident, saj imamo nadomestne porotnike.

* * *

Gospa A. (ki je vatirana in šminkana ter ima na glavi polno tujih las, v ustih pa umetne zobe): O, vi ne veste... moj mož... da... to je velik prijatelj narave!

Gospa B.: Tako? Pa na vas se to ne pozna.

* * *

— Na snočnem balu sem pa imel srečo — tri krone je čistega nesel.

= Hm?

— Najprej sem se utihotapil v dvorano, ne da bi vstopnino plačal — potem sem večerjal — pečenko, salato tri kruhe, tri vrčke piva — potem so me ven vrgli — no in potem sem jaz zahteval, da mi morajo vrniti vstopnino, češ, izgubil sem vstopnico, ko so me ven metali — no in končno so mi denar res dali . . .

* * *

N a t a k a r i c a: No, pogledjte, v kaki nevarnosti sem . . . v obeh rokah imam polno krožnikov . . . zdaj bi me lahko poljubljali kolikor bi hoteli.

G o s t: Jej, jej, gospodična Min-ka . . . taka priložnost in ravno zdaj imam smodko v ustih.

* * *

G o s p o d i č n a: Srce me vleče h gledališču. Pravo vnemo imam za umetnost in nad vse rada bi se ji posvetila. Zato pa Vas prosim, svetujte mi, gospod režiser, kaj mi je storiti. Posebno rada bi postala mlado-stna ljubimka. Kaj mi je treba, da to postanem.

R e ž i s e r: Par starih ljubimcev.

* * *

— Ti si pa silno lahkomišeln. Od tega, kar si že do sedaj zapravil na današnjem plesu, bi lahko cel teden živel!

— E, kaj — po takem plesu sem tako cel teden bolan in kar takrat rabim, dobim tako od bolniške blagajne.

* * *

N e ž k a: Kaj — ali je res — tvoj ženin te je zapustil?

M i n k a: To je nesramnost! On me je res ven vrgel in rekel, naj ga pustim v miru, a zapustila sem jaz njega, ne on mene.

* * *

P l e s a l e c: Ljubica, dušica . . . dobro delava . . . še 30 K imam . . .

P l e s a l k a: Kaj — in človek s 30 kronami prisega večno ljubezen?

* * *

Bolniku so merili toploto in mu vtaknili termometer pod pazduho ter ga tam pozabili. Šele čez uro so to zapazili.

U s m i l j e n k a: O jej — celo uro že držite termometer pod pazduho.

B o l n i k: O, nič ne dene, samo če pomaga.

* * *

G o s p o d: Vi, trdosrčna gospo-
dična — sem pogledjte — vi ste krivi,
da sem lase izgubil'...

G o s p o d i č n a: Prava reč —
drugi so še glavo izgubili.

* * *

G o s p o d i č n a: Vaša snubitev
je zame zelo laskava — res, zelo me
časti — toda, jaz sem že zaročena...
ravno snoči sem svojemu izvoljencu
obljubila večno zvestobo...

G o s p o d: No, toliko časa pa že
počakam.

* * *

M a t i: Vi ste snoči na plesu mo-
ji hčeri obljubili, da jo vzamete.

P l e s a l e c: Ali prosim — jaz
sem bil pijan.

M a t i: To so sploh vsi zaljub-
ljeni... s tem pa se ne boste zma-
zaši...

* * *

P a c i j e n t: Sam ne vem, kaj
mi je. a zmerom sem žalosten in
slabe volje...

Z d r a v n i k: Oženite se. Ne-
k a t e r i m to pomaga.

P a c i j e n t: Saj sem oženjen!

Z d r a v n i k: Pa se ločite — to
je še v s a k e g a v dobro voljo spravi-
vilo.

* * *

Žena: Ah, ljubi mož — ti ne veš, kako mi je hudo, da si tako bolan — če bi ti umrl — jaz bi ti kmalu sledila ...

Mož: Pa mi vsaj zadnjih trenutkov življenja ne zagrenjaj s takimi grožnjami.

* * *

Na sodnijskem hodniku se srečata dva stara znanca.

— Oh — skoro bi te ne bil spoznal; ti si menda vsak dan mlajši.

— Menda že, saj so me sem poklicali, da bi mi postavili jeroba.

* * *

— Moja žena ima to čudno navado, da me vselej sredi stavka prekine, če ji kaj pripovedujem.

— Bodite veseli, da vas pusti vsaj toliko govoriti ...

* * *

— Odkar so na maskeradah prepovedali konfeti metati, pa moj mož nikamor več ne gre.

— E? Kaj je mar tako rad konfeti metati?

— Tisto ne, a zdaj ne more več zabavljati in zmerjati, pa ne gre več na maskerade in raje doma ostane.

* * *

J o ž a: Veš kaj, bratranec, zdaj, ko odhajaš in se toliko časa ne bova videla, bi pač lahko odrinil nekaj kronic.

J a k a: Ne morem; kar ne porabim, dam vse svoji materi.

J o ž a: Pa ravno danes je rekla tvoja mati, da ji nikdar nič ne daš.

J a k a: No, če še svoji materi nič ne dam, kako moreš misliti, da bom tebi.

* * *

M o ž: Ljuba žena — da ti napravim malo veselje, sem ti kupil srečko — dunajske policijske loterije... glej, da kaj zadeneš.

Ž e n a: Ježeš! Ježeš — če zadenem policaja — kaj pa bomo ž njim?

* * *

S t r i c: Že zopet bi rad nekaj denarja. Ti me sploh menda samo takrat obiščeš, kadar ti zmanjka denarja.

N e t j a k: Ali — ljubi stric — še večkrat vendar ne gre, da bi te nadlegoval.

* * *

— Ti si ne moreš misliti, kak optimist je moj ženin...

— To sem si takoj mislila, ko sem slišala, da se je s teboj zaročil.

* * *

M o ž: No, draga žena, da po moji smrti ne boš v kaki neprijetni zadregi, sem se danes zavaroval. Tu je zavarovalna polica.

Ž e n a: Kaj — ta polica ima številko 624.728? Ti boš pa lepo star postal, predno boš na vrsto prišel!

* * *

T r g o v e c: Kaj pa je, Minka, da ste tako nevoljni?

V a j e n k a: Ah, tisti grdi človek... nesla sem mu račun za perilo... pa sem mu rekla: danes sem prišla zadnjikrat...

T r g o v e c: No — ali je plačal?

V a j e n k a: Kaj še. Rekel je: ker ste zadnjikrat tu, se moramo od vas posloviti, pa me je — poljubil.

* * *

Štiriletni Pepček je dobil za Božič čako in dolgo zaželjeno puško.

Pozno ponoči se zazdi materi, da sliši iz otročje sobe nenavaden šum. Previdno odpre vrata in pogleda v sobo: Pepček hodi s čako in puško pred posteljo gor in dol.

— Ja, Pepček, zakliče mati, kaj pa delaš?

= Pusti me v miru! Kaj ne vidiš, da imam nočno stražo?

* * *

S o d n i k: Snoči sem Vam naročil razobesiti belo zastavo — ali ne veste, kaj to pomeni?

S l u g a: Da ni nobenega lumpa v občini.

S o d n i k: In zakaj niste zastave razobesili?

S l u g a: Saj sem jo — pa jo je nekdo ukradel.

* * *

Veletrgovec s krompirjem in z otrobi gospod Butara je v krčmi izvedel, da morajo katehetje po škofovem navodilu v šoli dijake poučevati o spolnih vprašanjih. Gospod Butarā, oče nadebudnega tretješolca, je bil mnenja, da katehet vendar ni pravi mož za tako delikatno nalogo in je sklenil, da odvrne pretečo nevarnost s tem, da sam prevzame to nalogo.

Po večerji je poklical sina v svojo sobo in po kratkem uvodu nežno-čutno rekel:

Kakor sem slišal, so v šoli začeli vam odgrinjati skrivnosti življenja. To se pravi, začeli so vam razlagati skrivnosti spolnega življenja. Ali je res?

= Da, ata, je odgovoril tretješolec, kaj bi pa rad od teh skrivnosti izvedel?

* * *

— Ti, tvoja žena je vsak dan mlajša.

— Res je, res je — bojim se, da jo bodo kmalu že drugič zapisali v krstne bukve.

* * *

Gospod Ignacij Čutara, posestnik štirih hiš, je bil najživahnejši član kegljaške in krokarske sobotne družbe »vseh devet«. Na obletnici te družbe je bila posebno slovesna seja, a gospoda Čutare, ki je bil sicer vedno prvi na mestu, ta dan ni bilo. Končno, ko je že odbila polnoč, je vendar prišel in se je opravičil z besedami:

Ne zamerite, prijatelji, da sem se zakasnil, a ni mi bilo mogoče prej priti. Nocoj ob polu 12. je namreč umrla moja žena in ta je zahtevala, da moram na vsak način toliko časa doma ostati.

* * *

Hišni posestnik: Ti, žena . . . ali slišiš . . . stranka v drugem nadstropju igra danes že sedmič tako žalosten komad.

Žena: To je znana žalna koračnica.

Hišni posestnik: Žalna koračnica — ali si jim mar najemščino povišala?

* * *

Slavni izumilec brezžičnega telegrafa Marconi je na neki gostiji sedel poleg mlade Angličanke, ki pa ga je zamenjala z njegovim rojakom, nič manj slavnim Mascagnijem. Po večerji je mlada dama zaprosila novega znanca, naj bi igral na klavirju »intermezzo« iz opere »Cavalleria rusticana«.

»Z velikim veseljem,« je smehljaje odgovoril Marconi, »ako imate v hiši brezžični klavir«.

* * *

Pepček se je vežbal v streljanju s fračo. Res je razbil okno. Seveda je popustil fračo in zbežal, a lastnik okna je bil urnih nog in ga je dohitel.

— Čakaj, ti lump, se je jezil lastnik okna; jaz ti že pokažem; najprej ubiješ okno, potem pa zbežiš . . .

= Pustite me, se je zagovarjal Pepček, saj sem le bežal po denar, da bi okno plačal.

* * *

— Kako, gospod župnik — Vi ste bili tri tedne v Rimu. Ali ste kaj posebnega seboj prinesli za spomin?

= Da, nekaj posebnega — recept za izvrsten šnops.

* * *

Sin: Ata, kakšen je pa rimski nos?

Oče: Tak, kakor moj.

Sin: A — rdeč!

* * *

Fajmošter Matjok je prišel na obisk k svojemu bratu. Večerja je bila izvrstna in vino je bilo izvrstno in fajmošter bi bil zelo zadovoljen, da ni njegov sedemletni netjak vedno pogledoval na njegovo veliko plešo in se neprestano muzal in delal obraze.

— I kaj se pa vedno smeješ, je končno vprašal fajmošter.

= Ker je mama nesla glavnik in krtačo za lase v Vašo sobo, je dejal netjak in se smejal, četudi mu je mati navila ušesa.

* * *

»Ljubi mojster,« je rekla gospodična Marica čevljarju, ki ji je jemal mero, »to pot mi naredite čevlje nekoliko prostornejše.«

»Tako?« je dejal čevljar. »Dovolite, da Vam presrčno čestitam.«

»A na čem?«

»O, že vem, pri čem da sem,« je odgovoril čevljar. »Kadar kaka gospodična ne mara več pretesnih čevljev, je gotovo zaročena.«

* * *

Prvi mož: Ti si vendar pri-
staš in somišljenik katoliške stran-
ke . . .

Drugi mož: Pojdi no . . . jaz
se le tako držim, če so fajmošter
blizu.

* * *

Davčni nadzornik: Vaša
dolina je vendar jako rodovitna.

Kmetovalec: Tisto pa, ti-
sto; če drugega že nič ne zrasede, dav-
ki rasejo od leta do leta.

* * *

Sodnik: Kako ste mogli toži-
telju reči, da je pital vol?

Toženec: Zato, ker ga po-
znam, saj je moj pravi brat.

* * *

Ječar: Kaj ste že zopet tukaj?

Obsojenec: Oh, pa zdaj či-
sto po nedolžnem. Na sveti večer
sem svinec vlival . . .

Ječar: In kaj se je zgodilo?

Obsojenec: Same krone so
se naredile in zato so me zaprli.

* * *

Prvi šolski dan vpraša učitelj,
kdo zmed šolarčkov zna šteti. Pep-
ček dvigne edini roko in šteje: 1, 2,
3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15,
16, 17, 18, 19, 20, mond, škis.«

* * *

Ljudje so slabi, slabi in hudobni, se je pritoževal fajmošter Jaka, ko je bil izpraznil tretji liter. Poslušajte. Lani smo bili trije duhovniki so-bratje v toplicah in ker nam je bilo hudo dolgčas, smo šli seveda z dovo-ljenjem ribe lovit. Najprej smo se pa zmenili: kdor potegne prvo ribo iz vode, plača za vse tri večerjo. No in poglejte, kakšna sta bila moja duhov-ska sobrata — nobeden ni hotel ribe, ki se je ujela na njegov trnik, iz vode potegniti!

Torej ste vi gospod župnik sta-vo izgubili in morali večerjo plačat.

Tisto pa ne — jaz namreč sploh nisem del vabe na trnik.

* * *

Tomaž Maršal, pozneje podpred-sednik Združenih držav, je kot mlad advokat pri sodišču tako vročekrvno nastopil, da ga je sodnik obsodil na deset dolarjev globe.

»Ne morem plačati,« je izjavil Tomaž Maršal, »nimam denarja.«

»Izposodite si denar od kakega prijatelja,« je menil sodnik.

»Gospod sodnik, Vi ste moj edi-ni prijatelj, bodite . . .«

»Črtajte globo,« je sodnik hitro zaukazal pisarju, »država laglje utr-pi 10 dolarjev kakor jaz.«

* * *

D a m a: Kar je res, je res — galanten pa je naš gospod kaplan. Lani sva se z istim vlakom peljala v Trst; gospod kaplan je imel listek II. razreda, pa se je peljal v III. razredu, samo da je meni družbo delal . . .

K a p l a n: O milostiva . . . jaz bi šel še v živinski vagon, samo da bi bil v Vaši družbi.

* * *

Matevž Zgaga je bil bogat, hud kristjan in vnet pristaš svojega dušnega pastirja, a ko je začel župnik nabirati za železno ograjo okrog novega pokopališča, ni hotel niti vinarja prispevati.

Župnik ga je šel osebno nago-varjat, pa tudi ni nič opravil.

Ne dam, pa ne dam, je dejal Matevž Zgaga; tako pa ne bom denarja razmetaval! Kaj je pa treba okrog pokopališča ograje? Tisti, ki so notri, tako ne morejo ven, tisti, ki so zunaj, pa ne marajo in ne marajo notri priti — čemu naj bo torej ograja?

* * *

— Čestitam, prijatelj, čestitam! Sem slišal, da si se zaročil z bogato gospodično. Kakšna pa je nevesta?

— Ne vem, kako bi rekel — meni se ne dopade.

* * *

V mestno brivnico pride hribovski korenjak.

»Ali tod brijete in lase strižete?«

»Da, prosim, izvolite odložiti . . .«

Korenjak začne odlagati, najprej vrhno suktnjo, potem suktnič, potem volneni jopič, potem telovnik . . . Tedaj se pa oglasi prestrašeni brivec:

»Oh, oča . . . telovnik še lahko slečete . . . hlač pa nikar . . .«

* * *

— Ali ste zaljubljeni, gospod doktor?

= Da, gospodična!

— V katero?

= V vse, ki so lepe.

— Katero hočete narediti srečno?

= Vse!

— Jaz mislim — katero nameravate vzeti?

= Nobene!

* * *

G o s p o d: Gospodična Malči . . . če bi Vas zdaj zasnubil — ali bi Vi spoznali, kako velika je moja ljubezen do Vas.

M a l č i. Ljubezen? Zdi se mi, da bi le spoznala, kako nujni in veliki so Vaši dolgovi.

* * *

— Ti, Joško — tvoja čeznaravna žeja — vsa čast — to si menda podedoval po očetu.

— Da, žejo sem podedoval po očetu, denar za gašenje so pa sami zapili.

* * *

— Ali si že slišal — dr. Žganc in Lectarjeva Matilda sta se vzela.

— To ni nič čudnega — kar se poznata, se nista mogla trpeti.

* * *

— Ali ti je gospodična Minka povedala resnico, ko si jo vprašal, koliko je stara?

= Čisto resnico!

— Kaj ti je pa rekla?

= Rekla je, da mi ni nič mar, koliko je stara.

* * *

Z d r a v n i k: Nekam slabo izgledate, to je res, ali drugače ste zdravi. Najbrže mnogo sedite?

P a c i j e n t: Da, zdaj sem tri mesece sedel.

* * *

— Ti si bil hišni posestnik. Beži, beži. Kako pa moreš to dokazati?

— Mejš . . . hišni ključ imam še — to je vendar dovolj dokaza.

* * *

— Ti brezvestni in brezčastni zapeljivec! Meni si dal častno besedo, da me boš vedno ljubil in zdaj hočeš drugo vzeti? Mislila sem, da ima vsak človek le eno častno besedo!

— Saj jo tudi ima. In zato sem tebi dano častno besedo nazaj vzel in sem jo drugi dal.

* * *

— Ti si svoji ženi kupil celoletni listek za vožnjo na električni železnici? Ja, čemu pa?

= Da se lahko vsak dan na trg pelje.

— A lepo te prosim — od šentjakobske šole do Mestnega doma je vendar le nekaj korakov.

= Pa je vendar ceneje, če se žena pelje. Če bi šla peš, bi videla vse izložbe in — to je strašno drago.

* * *

Pri spovedi.

Župnik izprašuje fanta, ali je imel že kaj opraviti z dekleti.

Fant: Da, pri svojem dekletu sem spal.

Župnik: In nič drugega?

Fant: Ne, spal sem.

Župnik: Tako. Spal si. No, pa pojej za pokoro koš sena — ker si bil osel.

* * *

Gospod Štrukelj je prijatelj lepih manir in finega obnašanja in porabi vsako priliko, da opozori svojega sedemletnega sinčka na družabne dolžnosti omikanega človeka. Med drugim ga je tudi naučil obnašanja na električni železnici.

»Če sediš na vozu,« ga je podučil, »in vidiš, da mora kaka dama stati, je tvoja dolžnost, da vstaneš in ji ponudiš svoj sedež.«

Sinko si je to zapomnil. Ko se je nekaj dni pozneje peljal z očetom na električni železnici, je bil voz tako poln, da je moral sestiti na očetovo koleno. Tedaj je zagledal mlado okroglo damo, ki je morala stati. Naglo je skočil z očetovega kolena in vljudno rekel:

»Prosim, gospodična, izvolite moj sedež . . .«

* * *

V o j a k: Gospod narednik, prosim za 24 ur dopusta.

N a r e d n i k: To ne gre — saj je komaj teden tega, kar ste imeli 24 ur dopusta! In avanzma!

V o j a k: Pa vse eno prosim — za Avstrijo je nazadnje vse eno, če postanem tri dni prej frajtar ali tri dni pozneje.

* * *

S o d n i k: Vi lahko potrdite, da je bil obtoženec dotični večer popolnoma pijan?

P r i č a: Da! Jaz sem ga namerč gledal, ko je metal kamenje na svetilko; vrgel je gotovo dvajset kamnov, pa ni ne enkrat zadel.

* * *

Ž e n a: Kaj vidim — prvi dan je kuharica v hiši, pa jo že poljubuješ?

M o ž: Ko pa še nobena ni pri tebi drugega dneva doživela.

* * *

— Kaj se tako čmerno držiš?

= Od zdravnika prihajam. Vprašal sem ga, ali naj grem v gore ali na morje.

— In kaj ti je rekel?

= Rekel je, da pošlje moja pljuča v gore — moje srce pa na morje.

* * *

S o d n i k: Obsojeni ste na šest mesecev... Pa meni se zdi, da sem vas že nekje videl...

O b t o ž e n e c: Da, gospod svetnik, da, vašo hčerko sem peti učil...

S o d n i k: A tako... No, pa še vsak mesec en post s trdim ležiščem.

* * *

Žena: Modistinja je rekla, da me ta klobuk naredi deset let mlajšo . . .

Mož: Oh, lepo te prosim, kupi si še en tak klobuk.

* * *

Deček: Prosim za krajcar . . .
Moj oče so mrtvi, moja mama so mrtvi, moj brat je mrtev, moj stric je mrtev . . .

Gospod: Zakaj pa tako jokaš?

Deček: Ker bodo vsi vstali in me topli, če ne bom nič denarja domov prinesel.

* * *

Šef: Slišite, asistent, telefona nimamo za zabavo; že deset minut stojite pri telefonu, pa molčite kakor riba.

Asistent: Oprostite, gospod šef, jaz govorim s svojo ženo.

Šef: A, tako— to je pa nekaj drugega.

* * *

Mežnar: Gotovo ste bili dobre volje, gospod župnik, ko ste se dali fotografirati. Navadno gledate jako strogo — na fotografiji pa delate tako prijazen obraz . . .

Župnik: Pri fotografu je tako prijetno dišalo po pečenki . . .

* * *

M o ž: No, žena, poslušaj, kaj ti bom povedal o tvojem protežirancu, tistem oficijalu, o katerem si vedno pravila, da bo našo Minko vzel. Veš, kaj je o naši Milki povedal v kavarni? Rekel je: »Samo deset minut sem z njo govoril, pa sem spoznal, da je krava.«

M a t i: No — no — deset minut je pa le potreboval, da je to spoznal.

* * *

Dve materi sta se razgovarjali o glasbeni vzgoji svojih otrok.

P r v a m a t i: O, moji otroci znajo že vse, res vse!

D r u g a m a t i: O, moji tudi, moji tudi — vse, res vse!-

P r v a m a t i: Ali pa znajo vaši otroci tudi čveteroročno igrati?

D r u g a m a t i: Saj niso afne!

* * *

Dva kristjana sta se peljali čez morje. Prišel je vihar, ladja je bila poškodovana in se je začela potapljati. Eden kristjanov je začel v obupanju tuliti in vpiti »barka se potaplja — barka se potaplja — barka — potaplja — barka —«

Tedaj pa je drugi kristjan sunil kričača pod rebra in nanj zarohnel: »Hudič neumni, kaj tako vpiješ, — saj barka ni tvoja!«

* * *

Gospod: Res, gospodična, jaz ne morem plesati. Verjemite, jaz plešem kakor medved . . .

Gospodična: To ni opravičba — ravno nasprotno!

* * *

— O milostiva, pripoveduje berač milosrčni dami, jaz le izgledam, kakor bi bil zdrav. Šestdeset let sem star, pa sem gotovo čez dvajset let orebil v postelji . . .

= Revež! Kako pa to?

— Ker rad dolgo spim.

* * *

Fajmošter Jaka je vsled nepokernosti svojih faranov in draginje *dobre pijače postal ves melanholičen* in je nekega lepega dne navzlic pazljivosti njegovih poslov izginil iz farovža. Mežnar ga je šel iskat in ga je našel v bližnjem gozdiču obešenega, a za — trebuh.

Ježeš, gospod fajmošter, kaj pa delajo? je zaklical mežnar.

Življenja sem sit, pa sem se obesil, je zavzdihnil fajmošter.

Ja, če so se hoteli obesiti, je menil mežnar, bi si morali vrv djati okrog vratu.

Saj sem poskusil, je zastokal fajmošter, pa mi je — sape zmanjkalo.

* * *

— Moja žena ima jako mehko srce. Če vidi kakega človeka jokati, koj bo tudi ona jokala.

= Lejte no — moja žena je ravno taka. Če vidi kakega človeka, da opravlja, koj bo tudi ona opravljala.

* * *

Gospa Ljudmila se pelje na cestni električni železnici s svojim mladoletnim sinkom. Ko pride sprevodnik, vpraša gospa: en listek in pol.

S p r e v o d n i k: To ne gre, vaš sin ima že dolge hlače.

G o s p a: Torej dajte za mojega sina cel listek, zame pa polovico listka, ker jaz imam kratke hlače.

Na to pa se oglasi kmetica, ki je že listek plačala, in reče:

Meni pa dajte denar nazaj, ker jaz sploh ne nosim hlač.

* * *

— Povej, prijateljica, ali si ti v teh treh letih kar si poročena, zapazila na svojem možu, kako bistveno premembo?

— Da! Pred poroko in tudi še nekaj mesecev po poroki je vedno govoril o svojem srcu... od tedaj pa govori samo še o svojih jetrih.

* * *

— Čestitam! Ti si se poročil z damo, ki se je drži veliko premoženje...

= Pardon! Jaz sem se poročil z velikim premoženjem, ki se ga drži neka dama...

* * *

Zaradi tepeža obtožen kmet si je najel zagovornika, pa je prišel čez nekaj dni prosit, naj zagovornik odstopi in dovoli, da si vzame drugega.

O d v e t n i k: Zakaj pa me ne marate kot zagovornika.

K m e t: Pravijo, da pijete samo vodo in da ste pri sveti vojski.

O d v e t n i k: To vam vendar nič ne škoduje.

K m e t: Seveda ne! Kaj pa se vi razumete na olajševalne okolščine, če niste nikoli pijani!

* * *

M i s i j o n a r: In vročina v peklu je grozna. Tudi vročina v Afriki je strašna in sveti možje, ki hodijo zamorcem oznanjat vero krščansko, mrjo kakor muhe. V Afriki je taka vročina, da morajo kuram dajat sladoled, da ne nosijo kuhanih jajc... a kaj je to proti vročini v peklu!

* * *

— Kaj pa, da hodiš tako redko-kdaj v gledališče. Kaj nimaš toliko prostega časa?

= Prostega časa imam dovolj, ampak prostih vstopnic manjka.

* * *

Pri večerji pripoveduje oče svoji rodbini o balkanskih dogodkih in razlaga mobilizacijske priprave veslesil. Verno poslušajoči Pepček ga prekine sredi govora.

— Ata, ali naša kuharica tudi mobilizira.

= Zakaj?

— Ker ima vsak večer v veži tri soldate.

* * *

— No, krokar, kako si pa davi prišel domov? Ali si sam pot našel?

= Ne! Policaj mi je pomagal in prenočil sem na stražnici.

— Oh, ti imaš vedno srečo. Jaz pa sem našel pot domov k — ženi...

* * *

Ž e n a: Ti — naša kuharica je znorela.

M o ž: Kaj pa dela!

Ž e n a: Včeraj je šla z darovano vstopnico v umetniško razstavo — danes pa dela štirivoglate kne-deljne.

* * *

Zdravnik: Dragi gospod, iz vsega, kar ste mi povedali, izhaja očitno, da je vaša zaspanost bolestna. Da, vi ste bolni in spite zaradi te bolezni. Kje ste se neki navzeli te bolezni?

Pacijent: Jaz sem uradnik v znanstveni knjižnici.

* * *

Sodnik: A, to je pa že preveč! Pred petimi minutami ste priznali, da ste podpis na menici ponaredili, zdaj pa to tajite; kaj ste zblazneli?

Obtoženec: Če sem zblaznel? Hm, to je izvrstna misel. Da, jaz sem blazen.

* * *

Stari natakár Joško kolne in rohni ves dan, naj so drugi natakárji in vajenci še tako pridni.

Tuj gost sliši Joška polglasno godrnjati, »proklete duše — hudiči grdi — zlodej naj vse vzame» itd. in ker tega natakárjevega zabavljanja ni konec, daruje pikolo 10 vinarjev.

— Na fantič, reče gost, tebi se pač ne godi dobro, ker prvi natakár ves čas psuje in kolne.

= O, gospod, odgovori pikolo, saj ne psuje in ne kolne nas — ampak goste.

* * *

P r o f e s o r: Torej, gospod kandidat, povejte nam, kaj je to silobran.

K a n d i d a t: molči.

P r o f e s o r: No, poslušajte! Če greste vi skoz samotni gozd, pa skoči iz grma razbojnik in zahteva z nabito pištolo »tisoč kron ali življenje« — kaj boste storili?

K a n d i d a t: Smejal se bom, gospod profesor.

* * *

Pijanec se lovi pred hišnimi vratmi, ko ga zagleda stražnik in se mu približa.

S t r a ž n i k: Kaj pa delate?

P i j a n e c: Ravno vesje sem izgubil — pa je iščem.

* * *

— Ali je res, Joško, da te niso hoteli sprejeti v sveto vojsko?

= Res! Niso hoteli verjeti, da je moj nos od ozeblin rdeč.

* * *

T u r i s t: Ali ni tu nekje velik in znamenit vodopad?

V o d n i k: Da! Če bi gospe in gospodične za trenotek nehale govoriti, pa bi se slišalo grmenje vodopada.

* * *

— Kaj še vedno niste našli svojega psička, ki se vam je izgubil?

— Še vedno ne! Ah, prosim vas, svetujte mi, kaj naj storim.

— Veste kaj, ljuba gospa. v časopis dajte, da se vam je psiček izgubil.

— Ah, kaj naj to pomeni, saj moj šipselj ne zna brati.

* * *

Nevesta: Ali me boš v decembru tudi še tako ljubil, kakor sedaj v februarju?

Ženin: Še nekoliko bolj.

Nevesta: Nekoliko bolj?

Ženin: Da, saj ima december tri dni več, kakor februar.

* * *

Mamica, je rekel nekega dne Pepček, povej no, kako pa je bilo takrat, ko si se s papanom zaročila.

Krasno je bilo, je odgovorila mamica in se zatopila v spomine. Na izprehodu sva bila... na obzorju so svetlikali bliski... grom je napovedoval vihar... začelo je deževati... udarjale so strele... in takrat sva se zaročila.

A, zato se papa strele in groma tako boji, je pripomnil uzadovoljeno Pepček in šel svojo pot.

* * *

M o ž: In vendar je padla. Že-
na, ali si brala — Janina je padla.

Ž e n a: Mar je meni -- zakaj
pa te punice ne pazijo in verjamejo
vsakemu lumpu.

* * *

Kaznilnični duhovnik si ogleda
novega obsojenca.

— Kaj te je pa spravilo semkaj,
ljubi sin?

= Oh, gospod, nesrečna števil-
ka 13. —

— Kako?

= Da, gospod, dvanajst porot-
nikov pa en sodnik.

* * *

Ciganka je le prav vedeževa-
la. Rekla mi je, da dobim v kratkem
sto kron — pa se je izpolnilo.

= A, glej, glej! Od koga si pa
dobil 100 K?

— Od sodišča — 100 K ali deset
dni zapora.

* * *

J e t n i š n i č a r: Arestant Jo-
ško Uzmovič — za vas je prišlo
pismo, pa nima znamke — plačati je
treba 20 vinarjev.

J o š k o U z m o v i č: Prosim
pokorno, ali bi ne mogel tudi teh 20
vinarjev — odsedeti?

* * *

M a t i: Zdaj pa le spat, Pepček. Piščanci gredo spat, še predno solnce zaide.

P e p č e k: Seveda gredo, ampak z njimi gre tudi koklja spat . . .

* * *

G o s p a: Ah, križ božji — Urša, neroda, kaj pa uganjaš. Take dekle še nisem imela. Ali morda misliš, da je pri meni norišnica?

D e k l a: Še ne vem, gospa, ker sem šele dva dni pri vas.

* * *

— Ti torej zdaj vse ješ, kar tvoja žena skuha? Prej si vedno tožil, da ne moreš ničesar užiti, kar ti skuha. Ali se je tvoja žena kuhati naučila?
= Ne! Ona se ni kuhati naučila — ampak jaz sem se naučil jesti.

* * *

— Ali je filozof Matiček res tako strasten hribolazec?

= Res! Celo leto ne pride iz obvez.

* * *

— No, prijatelj — ti izgledaš tako sijajno, da se moram vprašati, kako se ti godi?

= Izvrstno! Danes sem vzel ženo, dopust in Vorschuss.

* * *

— Kako pa je z zapuščino Vaše tete? Ste - li končno že stvar spravili v red?

— Še vedno ne! Verjemite, ta stvar mi je provzročila že take sitnosti, da bi mi bilo skoro ljubše, da bi bila teta še pri življenju.

* * *

— Kako je neki to, da gospodična Marička, kadar poje, vedno meži.

— Ker ima tako dobro srce, da ne more gledati, kako mi trpimo.

* * *

Pri gospodu svetniku so dobili novo deklo. Pravo nedolžnost s kmetov. Že stokrat ji je bilo povedano, kako se mora obnašati, pa si ni ničesar zapomnila.

Na vratih je pozvonilo; dekla je odprla in videla pred seboj damo.

— Ali so gospa doma? vpraša dama.

= Seveda, kar notri naj gredo.

— Prosim, javite me gospej, je dejala dama.

= A, kar notri naj gredo.

— Ne, ne, je izjavila dama, le javite me prej.

Dekla se je nato obrnila in zakričala v stanovanje:

= Gospa! Ena gospa so tukaj, pa jih je sram notri priti!

* * *

— Jaz ne pojnim, kako se morejo moške pritoževati, da hočejo njihove žene vedno zadnjo besedo imeti. Meni je to popolnoma prav!

= Kaj res?

— Seveda! Jaz se bogu še posebe zahvalim, kadar moja žena končno izreče zadnjo besedo.

* * *

— Štiri tipkarice imaš, pa same izbrano lepe punice — to precej velja.

— Mi ni nič žal! Prej so moji uradniki neprestano izostajali; temu je teta umrla, drugi se je nogo izvil, tretjega so boleli zobje — odkar pa imam te punice, so uradniki tako ljubosumni drug na drugega, da nobeden več ne izostane.

* * *

— Če se ne motim, je bil tvoj stric prav vesel človek. Kako dolgo je pa živel?

— Živel je samo 32 let kajti potem se je oženil.

* * *

— Gospodična — če bi vas jaz zdaj poljubil — ali bi vi poklicali mamo?

— Čemu pa? Saj vendar ni treba, da bi poljubili celo našo famulijo.

* * *

Mati: Čuješ, Berta, meni se zdi, da se s svojim možem nič prav ne razumeš.

Hči: O, to pa že ni res!

Mati: Tvoje sosede pravijo, da se dan na dan prepirata.

Hči: To je laž! Jaz s svojim možem že štirinajst dni sploh ne govorim.

* * *

V koncertu sedi navdušena prijateljica glasbe poleg čmernega gospoda.

Gospa: Ah — ali ni občudovanja vreden ta pianist?

Gospod: Da . . .

Gospa: Kaj se Vam bolj dopade, njegova tehnika, ali njegova kompozicija?

Gospod: Ne-ena, ne druga — jaz le občudujem njegovo nesramnost, da je zahteval 5 K za sedež.

* * *

Mlad zdravnik je bil poklican k bolnemu obrtniku. Ogledal ga je in vzkliknil:

»Ja za božjo voljo — zakaj me pa niste prej poklicali. Pacient ima že polno modrobarvnih lis . . .«

»Saj je barvar!«

»A tako! To je pa zanj prava sreča, kajti drugače bi bil že mrtev!«

* * *

Žena: To je res strašno — vsak dan izgubim nekaj las.

Mož: In jaz jih najdem vsak dan v juhi.

* * *

— Ali sem ga dal. Že dolgo sem ga imel v želodcu, a danes sem mu jih povedal. Take sem mu jih povedal, da jih celo življenje ne pozabi. Lump sem mu rekel, falot, cigan, vse sem mu rekel.

= Pa te ni ob tla pobil?

— Kaj še. Vse sem mu povedal, kar mi je bilo na srcu in vse je požrl. Ko mi je pa hotel odgovoriti, sem odložil telefonsko slušalo in odzvonil, pa je bilo pri kraju.

* * *

Gospa Julka: Oh, to je križ — moj mož ne govori o drugem, kakor o politiki — stranka sem, stranka tam . . . s katero stranko pa drži Vaš mož?

Gospa Urša: Njegova stranka sem jaz.

* * *

Gospod: Kaj me tako gledate?

Študent: O, gospod, ne zamerite, Vi ste čudovito podobni mojemu stricu. Res, čudovito. Ali mi nočete posoditi 20 K?

* * *

G o s p a Anka — ali znate molčati, res molčati, kakor grob?

S l u ž k i n j a: Da, milostiva; v moji prešnji službi sem si primolčala nad sto kron.

* * *

— Ne vem, kaj je to z mojo hčerko — že dve leti je stara, pa še nič ne govori.

— Oh, prijatelj, moja žena je bila že tri leta stara, ko je izpregovorila, a danes ti govori — oh, da bi gnalo mlinske kamne tri.

* * *

M o ž: Kaj praviš, žena, kaj bi dala Marički za poročno darilo?

Ž e n a: Veš kaj — jaz ji bom darovala pisma, ki jih je njen ženin meni pisal, ko je bil z menoj zaročen.

* * *

Pepček je šel s svojo materjo na izprehod in njima se je pridružila mala Pepica. Gredoč kraj vode in videč da ni nikjer v bližini človeka, se Pepica zamišljeno ustavi.

P e p i c a: Ti, Pepček, kaj bi pa bilo, če bi tvoja mamica zdaj v vodo padla . . . ?

P e p č e k: E, naj pade, jaz najdem že sam domov.

* * *

— Jaz imam prav poseben dar; vsakemu namreč lahko povem, kaj da je, če mi pove, kaj zavživa.

— No, uganite, kaj sem jaz. Zjutraj jem dve jajci, šunko, sardine, malo beefsteaka in malo jerebiče...

— Vi ste ali milijonar ali pa lažnjivec.

* * *

Agent Cvetko je na samotni cesti srečal razbojnika. Ta ga je prijazno pozdravil in vzešši izza sukne revolver in nož pomembno pomežikal. Razvil se je naslednji pogovor:

Razbojnik: Gospod — koliko pa imate kaj denarja pri sebi?

Cvetko: E—e—e—

Razbojnik: Prosim, kar po pravici povejte . . . moj revolver se namreč jako rad sproži.

Cvetko: E—e—e— 600 kron.

Razbojnik: Prosim, bodite tako prijazni in odštejte jih.

Cvetko: E—e—e—

Razbojnik: Prosim!

Cvetko: E—e—e— tu je 588 kron.

Razbojnik: Še 12 kron.

Cvetko: A — slišite — dva procenta kasaškota sem pa še posod dobil . . .

* * *

K a t e h e t : Kaj so storili Judje, ko so srečno prišli čez Rdeče morje?

P e p č e k : Najprej so obleko sušili.

* * *

S i n k o : Ata, jaz bi pa rad mesec videl.

O č e : Poglej ga — saj sveti in na nebu ni nobenega oblaka.

S i n k o : Ja, ata, jaz bi pa rad mesec še od nasprotne strani videl.

* * *

-- Denar ne naredi človeka vedno srečnega.

-- Oh, če pa moram že biti nesrečen, sem raje nesrečen z denarjem, kakor pa nesrečen brez denarja.

* * *

-- Danes imam hišni ključ v žepu.

-- Ti si gotovo oblekel hlače svoje žene.

* * *

G o s p o d : O, gospodična, vi ste se pa hudo prehladili . . .

G o s p o d i č n a : Strašno! Vsa sem hripava. Če bi me kdo siloma poljubil, bi še na pomoč ne mogla poklicati.

* * *

Jurčič Jos.,	Deseti brat	K	1·20	2·—
„	Juri Kozjak. — Spomini na deda. — Jesensko noč med slovenskimi polharji. — Spomini starega Slo- venca, franc. vojščaka . . .	„	1·20	2·—
„	Tihotapec. — Grad Ro- jinje. — Klošterski žolnir. — Dva brata	„	1·20	2·—
„	Hči mestnega sodnika. — Nemški valpet. — Sin kmetskega cesarja. — Lipe. — Pipa tobaka. — V vojni krajini	„	1·20	2·—
„	Sosedov sin. — Moč in pravica. — Telečja pečenka. — Bojim se te. — Pona- rejeni bankovci. — Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kra- del. — Črta iz življenja političnega agitatorja . .	„	1·20	2·—
„	Lepa Vida. — Erazem Tatenbah	„	1·20	2·—
„	Doktor Zober. — Med dvema stoloma	„	1·20	2·—
„	Rokovnjači. — Moj prijatelj Jamralec. — Šest parov klobas. — Po tobaku smr- diš. — Ženitev iz nevo- ščljivosti	„	1·20	2·—
Lah Iv.,	Vaška kronika	„	1·70	2·70
Lipič Fr.,	Strahovalci dveh kron I/II .	„	2·—	4·—
* * *	Ljubezen in junaštva stra- hopetnega praporščaka . .	„	—·80	—
Lytton-Bulwer,	Rienzi zadnji tribunov. Zgodovinski roman	„	4·—	5·20

Maupassant de Guy-Župančič, Lepi striček	K	3:50	4:70
Murnik, Najhujši sovražniki	„	—60	—
Oblak K., Stara devica. Povest	„	—60	—
Obrtni red	„	1—	—
Pohlin Bl., Muhe. Kratkočasne zgodbe	„	1:50	2:40
„ Prava in neprava ljubezen. Povest	„	1:60	2:50
Rakež dr. Jos., Uho in sluh	„	—20	—
Remec Fr., Kralj Matjaž, Zgod. povest	„	2—	3—
„ Ljubezen Končanove Klare. Zgod. roman	„	1:50	2:50
„ Na devinski skali. Zgodov. roman	„	2—	3—
„ Opatov praporščak. Zgod. povest	„	1:80	2:70
„ Premaganci. Novela	„	—60	—
„ V študentovskih ulicah. Ljubljanska povest	„	1:50	2:50
„ Zadnji rodovine Banalja. Zgod. povest	„	1:50	2:50
Rušič A. P., Miša. Roman	„	1:20	2:20
Senčar „U., Čez trnje do sreče. Povest	„	1:20	2:20
Šepetavec Zvonimir, Skušnjave Tomaža Krmežljavčka. Šaljiva povest	„	2:40	3:20
Štiri ruske slike. Človek. Pevka. Hu- dournik. Rendezvous	„	—60	1:60
Theuriet André. Undina	„	—90	—
Vesel Vladimir, Libera nos a malo. Zgodovinski roman	„	1:40	2:40
Zarnik dr. V., Zbrani spisi I. zv.	„	1—	—
Žun Valentin, Osnovni nauki o narod- nem gospodarstvu	„	3—	—
Zbirka zakonov: Kazenski zakon	„	—	6—
„ „ Kazensko-pravdni red	„	—	5:60

